

Solucions en immigració i en seguretat ciutadana

Mateu Figuerola Niubó - President

NORMA FONAMENTAL DEL PARTIT PER CATALUNYA

DECLARACIÓ DE PRINCIPIS I PROGRAMÀTICA

Congrés Fundacional. Cervera, 13 de gener del 2008

PREÀMBUL

El present document consta de quatre textos, a saber, la Declaració de Principis, la Declaració Programàtica, el Manifest per la Refundació del Catalanisme Polític i la Carta als Ciutadans de Catalunya.

La **Declaració de Principis**, aprovada en el primer congrés del partit amb caràcter assembleari i fundacional, no podrà ser modificada per via congressual sense obtenir més del 75% dels vots en un altre congrés de les mateixes característiques, el qual ostentarà el rang de refundació d'aquesta organització política. El motiu de les esmentades mesures és protegir la identitat ideològica del Partit per Catalunya i fer gairebé impossible el frau als principis ètics i polítics que el defineixen al servei del poble català. Tot afiliat, independentment del càrrec que ocupi al PxCat, en podrà reclamar el compliment i impugnar de manera raonada els textos de rang inferior o les actuacions concretes que hi entrin en contradicció. Els estatuts del Partit per Catalunya hauran de recollir, amb les reformes que calgui, la normativa adient a tots els efectes, restant subordinats a la realització de les finalitats, normes i valors que la Declaració de Principis reflecteix. En conseqüència, aquesta és la norma fonamental del partit i en cas de conflicte preval sobre qualsevulla altra o fins i tot sobre la voluntat subjectiva dels càrrecs.

La **Declaració Programàtica** es fonamenta en el document anterior a fi de marcar les directrius de tots els documents programàtics (municipals, autonòmics o estatals) que el PxCat pugui presentar a les corresponents convocatòries electorals. Els programes del partit hauran d'adaptar-se a les característiques de les diferents eleccions a què es concorre i a les circumstàncies determinades per la situació, que poden variar d'acord amb els factors de temps i lloc. Per tant, la Declaració Programàtica haurà de ser necessàriament genèrica, de manera que deixi un ampli espai de maniobra als òrgans executius del PxCat. Tot i això, els documents programàtics que en cada cas s'aprovin hauran de ser coherents i respectar les orientacions genèriques marcades per la Declaració Programàtica, la qual sols podrà ser modificada en congrés extraordinari assembleari i per voluntat expressa manifestada per la majoria absoluta dels assistents.

El **Manifest** és en realitat l'embrió d'un futur document amb el mateix títol del qual l'ara publicat en marca les línies bàsiques de desenvolupament. Té com a finalitat adreçar-se a la societat catalana amb un discurs colpidor i sintètic que reflecteixi el tarannà del PxCat. La seva màxima virtut ha de

ser la brevetat. Admet millores de redactat que no n'alterin el contingut essencial.

La **Carta** és un document que el President del partit adreça a un ciutadà català qualsevol preocupat pels seus problemes quotidians. El text intenta que persones atrafegades per la feina, la hipoteca i els fills, és a dir, asfixiades sota el pesant dispositiu d'opressió mental i emocional dissenyat expresament pels polítics -a fi d'impedir-nos reflexionar, a la gent del comú, sobre quina és l'autèntica realitat de misèria moral en què vivim-, puguin comprendre el lligam que hi ha entre llur vida diària i les malifetes i incompetència dels qui ens governen. Aquest document podrà ser modificat amb els mateixos requisits i condicions que la Declaració Programàtica, excepte si es tracta de millores de redactat que no n'afectin el contingut.

El conjunt textual format pel present Preàmbul, la Declaració de Principis, la Declaració Programàtica, el Manifest, la Carta i les normes estatutaries i reglamentàries que en garanteixin el seu compliment, constitueixen la **Norma Fonamental** del Partit per Catalunya, que únicament serà objecte de correcció, llevat dels cas concrets de la Declaració Programàtica i la Carta, amb els requisits i condicions que regulen la reforma de la Declaració de Principis suara exposada.

***

DECLARACIÓ DE PRINCIPIS.

El Partit per Catalunya s'identifica amb uns valors ètics (la veritat, la llibertat i la justícia), uns principis polítics (la idea de Catalunya i la defensa dels interessos morals i materials del poble català) i unes normes jurídiques (els drets i deures fonamentals de les persones, reflectits parcialment en la Declaració Universal dels Drets Humans). Aquesta postura no és gratuïta ni arbitrària, sinó que es basa en una reflexió sobre la *crisi de valors* que pateixen les societats occidentals i que és el resultat inevitable de la pèrdua de les seves creences tradicionals i religioses, que acompanya el procés de modernització d'ençà de la revolució democràtica, la revolució industrial i la revolució científica. Els referents teòrics del PxCat en aquest tema són els filòsofs alemanys E. Husserl, M. Heidegger, K. Jaspers, J. Habermas i K.-O. Apel, els quals representen el cim del pensament occidental al llarg del segle passat.

1.-La crisi de valors d'Occident com a punt de referència. Bastida sobre uns fonaments racionals, l'existència humana sota el liberalisme del mercat i la societat de consum ha esdevingut banal, ha estat buidada de sentit i ha generat problemes gravíssims com ara la droga, les sectes, els totalitarismes, el terrorisme, la pedofília, la corrupció de la classe política i altres manifestacions patològiques de decadència social. Els partits no poden afrontar una qüestió tan profunda com aquesta en mandats de quatre anys i la política ha decidit ignorar-la, la qual cosa significa: els polítics professionals han acceptat revolcar-se en el fang d'una activitat pública que ja fa temps renuncià a mantenir cap vincle amb la moralitat. Tanmateix, el Partit per Catalunya vol palesar aquesta situació de fons, que es troba a l'arrel de gairebé totes les problemàtiques socials, de manera que cadascuna de les polítiques adoptades pel PxCat en temes molts concrets la tinguin en compte i es treballi en la direcció de superar-la.

2.-Necessitat d'una ètica racional a la política, les institucions democràtiques i les administracions públiques. L'ensulsiada moral d'Occident, tal com ha estat pensada pels intel·lectuals, suposa que ni la ciència ni la racionalitat poden donar una resposta al problema dels valors i, en conseqüència, que sols ens resta romandre permanentment en un relativisme on tot està permès mentre l'individu n'obtingui plaer, benefici o felicitat. L'augment de la criminalitat i

l'enduriment dels codis penals representen les contrapartides a aquesta manca de controls interns de l'individu al si de les societats de consum. Però cap llei repressiva no pot evitar l'esfondrament moral de les persones si les institucions que l'apliquen estan també afectades per la crisi, de fàcil que, ho aturem el procés d'allà mateix on brolla el mal -la consciència subjectiva de les persones- o anem cap al desastre. Partit per Catalunya considera que, malgrat la relativitat dels valors hedonistes, *hi ha valors ètics que sí poden fonamentar-se en la raó*. En efecte, nosaltres *entenem que la veritat és un valor racional que fa compatible la modernització i l'ètica normativa, fins ara oposades*. Aquesta *decisió metapolítica* és el punt de partença d'una revertebració moral de les societats occidentals, començant per la nostra societat catalana, que aspirem a convertir -sense complexes- en model per a Espanya i tota la resta d'Europa. És la nostra ambició com a catalanistes. Les mesures polítiques adoptades pel PxCat aniran sempre, per tant, adreçades envers l'horitzó esmentat, és a dir, al servei d'un projecte que té en perspectiva els interessos de la nostra civilització occidental i no sols la realització d'un programa electoral.

3.-Racionalitat del valor de la veritat. Els polítics professionals i l'administració catalana meteixen de forma sistemàtica amb l'ajut dels mitjans de comunicació afins, de manera que la manipulació, l'ocultació i l'opacitat informativa defineixen l'autèntic pal de paller del règim oligàrquic de les 200 famílies. Aquest domina el nostre país mitjançant les cúpules dels partits parlamentaris, el control de la televisió i la quotidiana distorsió política d'una professió, la periodística, que en teoria hauria de basar-se en el respecte a la veritat quant criteri últim del seu legítim exercici. Davant d'aquest fet, entenem que la veritat és l'únic valor que, a més de poder ser experimentat com a tal des del punt de vista subjectiu de l'individu, té un caràcter racional i d'imperatiu universal per a l'ètica pública i administrativa. Per tant, davant la crisi moral relativista que pateixen les societats occidentals i que es tradueix en la creixent descomposició interna de les institucions, l'exigència de veritat pot i ha de ser reivindicada quant arrel moral dels processos de racionalització econòmica, cultural i política i, per tant, de la democràcia i de la convivència en llibertat com a condició de possibilitat dels drets i deures fonamentals de les persones. Els esmentats principis representen la taula normativa que defineix la identitat cultural d'occident, Catalunya inclosa, front d'altres cultures que no els respecten o els consideren subordinats a creences o idees de procedències diverses. El món occidental no pot imposar per la força els drets humans a societats pertanyents a cultures o civilitzacions alienes i estranyes, però sí està perfectament legitimat a l'hora de defensar-los com a norma pròpia i contingut diferencial de les comunitats polítiques que constitueixen la nostra Europa.

4.-El principi de fonamentació i el diàleg quant marc sociocultural de la llibertat política. La paraula veritat no té en aquesta declaració cap contingut doctrinal, sinó el purament normatiu, ètic i axiològic equivalent a *voluntat de veracitat*. Això significa que com a subjectes racionals vinculats a l'esfera pública, és a dir, com a ciutadans, *estem obligats a regir-nos pel diàleg i a legitimar les nostres postures mitjançant l'exigència de la prova, la fonamentació i la contrastació de les idees amb les regles de la lògica o l'acreditació documental de les dades i dels fets*. Què sigui, en cada cas, la veritat, ho determinarem aplicant aquestes pautes morals de conducta, les quals defineixen un tarannà que s'oposa obertament als qui, mancats de raons, apelen a la violència, la mentida i la coacció per a imposar fraudulentament llurs opinions i interessos. L'acceptació de la veritat i la prohibició de mentir sols pot ser entesa com a acte ètic quan no és fruit de la coerció, sinó de la comprensió intel·lectual del subjecte i de l'actitud honesta que es sotmet al que és vàlid i sacrifica si cal allò que desitja o li convé. *No hi ha veritat sense llibertat*. Per tant, quan diem „veritat“ ens referim aquí a la *persona veraç* amb qui es pot *enraonar* i no al fet que ens considerem en possessió d'una determinada veritat o d'una ideologia suposadament vertadera. Amb això ha de quedar clar que calen un seguit de condicions morals que facin efectiu el principi de fonamentació o la veritat quant exigència ètica en les relacions socials públiques i institucionals, de manera que *la filosofia acota el marc educatiu i sociocultural del parlamentarisme liberal i, per tant, de la democràcia moderna com*

a institució de les llibertats polítiques dels individus i dels grups, però no representa ja un sistema d'idees dogmàtic o un saber positiu oposat a la ciència. El problema és que en les societats capitalistes regides pels principis del mercat, els quals subordinen la veritat a *criteris estratègics d'utilitat i benefici*, la lògica economicista s'apodera de les institucions democràtiques a través del cavall de Troia dels partits polítics (finançats sempre per poders econòmics), de manera que les exigències d'objectivitat, eficàcia i eficiència de la funció encomanada resten condicionades a interessos obscurs i incompatibles amb l'administració pública. Aquest és un mal generalitzat a Occident, però que a Catalunya adopta formes singularment escandaloses i repulsives, atesa la metastasi tentacular del càncer oligàrquic que corroeix totes les branques de la Generalitat i dels ajuntaments. Malauradament, la reforma ètica de les institucions no pot limitar-se a la funció pública, combatent fenòmens simptomàtics com ara l'assetjament laboral dels funcionaris legalistes per part dels polítics (amb els sindicats com a instruments de coacció). Cal anar més endins i adoptar mesures relatives al finançament i la democratització interna dels partits. *Si les organitzacions polítiques no són democràtiques, tampoc ho seran les administracions que aquests partits governin quan arribin al poder.* El Partit per Catalunya, conseqüentment, es compromet a engegar un projecte legislatiu global de democratització de les institucions (partits, sindicats i administracions) que tindrà com a eixos l'ètica de la veritat, la transparència institucional i l'objectivitat de les pautes de conducta públiques, amb les corresponents sancions d'inhabilitació professional o de càrrec públic per als infractors d'aquests principis normatius.

5.- La justícia com a plasmació social de l'exigència de veritat i de la convivència en llibertat.

Veritat i llibertat com a valors d'una ètica pública no poden existir si no es tradueixen objectivament en institucions que garanteixin l'educació i la participació democràtica dels ciutadans i això, alhora, sols és possible en unes condicions econòmiques de justícia social, que és on han fracassat habitualment els corrents liberals, tot provocant les reaccions totalitàries (comunisme i feixisme) característiques de la història del segle. En conseqüència, entenem que la justícia representa un valor inherent als plantejaments anteriors, que es concreta en les cartes internacionals de drets i deures fonamentals, civils o econòmics, i en l'impuls socialdemocràtic envers una major igualtat participativa en la gestió dels afers i recursos públics. En aquest sentit, el Partit per Catalunya rebutja aquells aspectes del neoliberalisme que, d'ençà de la caiguda del mur de Berlín i oblidant la lliçó de la història, cerquen la destrucció de l'estat de benestar europeu de posguerra en nom d'interessos econòmics privats, en oberta oposició als interessos del poble en general i, en particular, als dels treballadors, immensa majoria de la població que pateix les conseqüències directes i brutals d'aquestes mesures regressives. Així, front la globalització neoliberal i la incontrolada circulació de mà d'obra -la immigració- que aquesta comporta, tot plegat com a conseqüència volguda i necessària de l'hegemonia del mercat/negoci capitalistes, apel·lem al principi ètico-polític de la sobirania popular, que ha dit rotundament *no* a aquesta *agressió contra la gent del comú* perpetrada pels nostres mateixos governants. El PxCat reclama l'immediat tancament de fronteres, el foment aranzelari del mercat interior europeu i el retorn al keynesianisme econòmic que va caracteritzar les directrius polítiques europees dels anys 50 i 60 del segle XX. Ara bé, el PxCat vol enguany omplir l'esmentat marc econòmic amb uns valors ètics que ja no seran els d'aquella despolititzada societat de consum, sinó els de la **democràcia popular participativa** que considera la dignitat de la persona i del ciutadà -palesa en la seva excel·lència ètico-cívica- una prioritat davant la riquesa i la patètica ostentació de béns i luxes materials característiques de les morals burgeses actualment imperants.

6.-La idea de Catalunya i la defensa dels interessos morals i materials del poble català. El PxCat considera que Catalunya, com a idea, s'identifica plenament amb el poble català -format per persones concretes- i no amb un concepte abstracte i purament simbòlic de nació al servei de determinats grups d'interessos oligàrquics que actualment defineixen el catalanisme. Per tant, en reclamem la refundació i la plena integració dels castellanoparlants -com a ciutadans i compatriotes catalans de

ple dret- al si d'una *idea d'identitat catalana que ja no és ètnica i lingüística, sino ètica i institucional*. Aquest concepte d'identitat i integració n'exclou únicament la irracionalitat elevada a categoria política, allà on ensopegui amb formes culturals, ideològiques o religioses hostils als drets humans i amb pretensions d'imposar llurs dogmes en els àmbits públics de la nostra societat. Les esmentades cultures, ideologies o religions no són precisament les que procedeixen de la resta d'Espanya, sinó les arrelades en civilitzacions incompatibles per principi amb el substrat cultural grecollatí del món occidental. Així, davant la constant diabolització de la llengua castellana i la pedagogia de l'odi perpetrada pels mitjans de comunicació i l'univers cultural del catalanisme oligàrquic contra tot el que sigui espanyol -fet que sols pot derivar en la fractura social interna del poble català- el PxCat promourà un concepte de *cultura cívica bilingüe* i d'identitat democràtica contrària 1/ a la violència, el racisme, el terrorisme i el totalitarisme de tota mena, ja siguin d'ultradretes o d'extrema esquerra; i 2/ als fanatismes autoritaris de caràcter religiós. És en aquest sentit que parlem de defensa dels interessos morals del poble català. Però també, front les actuals polítiques d'immigració, considerem que cal emparar la majoria de la població, tot adoptant les mesures adients que compensin la pèrdua de nivell de vida i poder adquisitiu que els treballadors catalans hem patit amb l'euro i l'entrada massiva i incontrolada d'estrangers al nostre mercat de treball.

7.-Contra l'oligarquia catalana. El règim oligàrquic familiar és la forma concreta que la crisi de valors ètics universal adopta a Catalunya. És el fruit de la mentida, el materialisme, l'egoisme, la prepotència i el saqueig sistemàtic de l'erari públic per part d'un grups d'espavilats que ostenten el seu cognom „català“ com una marca de luxe amb privilegis especials. L'enemic de Catalunya no és, per tant, el ciutadà català que parla castellà o el poble espanyol en general, ni tampoc una entitat mítica suposadament perversa anomenada Madrid, sinó l'oligarquia racista i classista de 200 famílies catalaníssimes que porta els immigrants per a explotar-los econòmicament com a bèsties -tot i que sempre en nom del multiculturalisme, la tolerància i els drets humans- i abaixar mitjançant aquest *dumping* salvatge el preu de la mà d'obra autòctona. Cal aclarir, en aquest sentit, que el nostre partit no rebutja l'immigrant com a persona ni el considera culpable a nivell individual de tot el que està passant a casa nostra, de manera que condemnem de forma enèrgica qualsevol manifestació de violència, racisme o xenofòbia que impliqui la vulneració dels drets fonamentals d'aquestes persones. El que demanem és, sigui dit això amb tota la contundència que calgui, un canvi radical en la *política* d'immigració neoliberal i un procés de globalització del mercat mundial que no es faci en benefici dels grans capitalistes i a esqueses dels treballadors, sinó tenint cura de les necessitats legítimes del conjunt de la societat. En conseqüència, declarem que ***el nostre enemic polític, lluny d'identificar-se amb l'estranger, té noms i cognoms i s'anomena oligarquia catalana***. La legitimació política d'aquest grup elitista parasitari es basa en la corrupció, com ja hem dit, però també en la manipulació interessada de la memòria històrica. Sobre aquesta delicada qüestió convé fixar els següents extrems, que regiran totes les actuacions del Partit per Catalunya al llarg dels propers anys:

- (a) Catalunya roman governada i controlada per una oligarquia socioeconòmica *transversal* als partits polítics i que funciona com una *màfia*. Aquest fenomen sociològic es va gestar a l'empara del franquisme;
- (b) independència per a Catalunya significaria, enguany, més impunitat per les dues-centes famílies que usurpen les institucions i enclaus de la societat catalana, judicatura inclosa, tot manipulant-les en benefici propi;
- (c) la paraula sobirania equival, en el context descrit, a augmentar l'opressió que ja pateix el poble català, i no, com se'ns vol fer creure, a més llibertat i riquesa per a tothom;

- (d) Catalunya no és una abstracció simbòlica, sinó el conjunt de les persones concretes que pateixen l'arrogància i els abusos del règim familiar;
- (e) el catalanisme d'esquerres, del PSC a Iniciativa per Catalunya passant per ERC, és una ficció del dispositiu transversal, perquè tots plegats formen part de l'oligarquia o aspiren a integrar-s'hi el més aviat possible;
- (f) la història del nacionalisme català resta plagada de crims immensos que se'ns volen ocultar emetent com a núvol de gas la famosa „memòria històrica“ del franquisme; tanmateix, la clamorosa veritat silenciada és que sota el govern de Lluís Companys (ERC) com a president de la Generalitat, més de 8300 persones foren torturades i assassinades per ser catòliques o de dretes en txeques (cambres de tortura) muntades per la CNT i pels mateixos partits i determinats sindicats que actualment conformen el tripartit;
- (g) l'actual president de la Generalitat, José Montilla, fou militant del maoisme, una ideologia de caràcter estalinista que ha legitimat l'extermini de milions de persones a la Xina, però l'ex alcalde de Cornellà mai no ha demanat perdó per aquest tèrbol passat polític. El motiu d'aquesta aparent negligència i autocomplaença moral és que no li cal, car *la nostra classe política es nega a condemnar el genocidi que, pel cap baix amb 100 milions de víctimes torturades i assassinades a tot el planeta, el comunisme ha provocat al llarg del segle XX;*
- (h) el tipus de nacionalisme, socialisme i sindicalisme que els nacionalistes d'esquerres representaren llavors, ha tingut la seva expressió en els grupuscles que han crescut a l'entorn de la banda terrorista Terra Lliure, els quals renuncien a la „violència revolucionària“ sols de forma tàctica, però tornaran a practicar-la si s'escau quan la considerin rendible des del punt de vista de llurs objectius totalitaris;
- (i) la major part dels actuals dirigents d'ERC provenen d'organitzacions marxista-leninistes i independentistes radicals amigues del món *abertzale* basc i mai no n'han renegat;
- (j) el nacionalisme català actual és, en general, solapadament excloent, manté excel·lents relacions amb el nacionalisme basc de l'antisemita, xenòfob i racista Sabino Arana -la doctrina del qual ha estat elogiada per tot l'entorn catalanista- i reclama oferir diàleg a una banda terrorista que ostenta més de 1000 víctimes al seu historial delictiu;
- (k) l'independentisme radical, d'ideologia leninista, no ha dubtat mai a vincular-se obertament amb els genocides etarres, la pràctica neotxequista i de neteja ètnica dels quals és ben coneguda, i ha gaudit sempre de la complicitat del catalanisme per a encobrir l'existència a casa nostra d'un nucli proetarra que treballa amb l'única finalitat obsessiva i fanàtica de destruir Espanya;
- (l) la ineptitud del govern i de les administracions catalanes, palesada en nombrosos desastres, com ara la immigració incontrolada, l'augment de la delinqüència, el col·lapse de les presons, el fracàs escolar, el caos de les infraestructures, l'encariment de l'habitatge, l'atur laboral, el descrèdit de la justícia, etcètera, és el resultat de la *corrupció*, perquè l'oligarquia catalana, a fi de poder tapar les seves nombroses il·legalitats, ha situat als càrrecs de comandament administratiu o polític persones l'únic „mèrit“ de les quals és la fidelitat i l'encobriment dels delictes de l'amo, amic o familiar que els ha nomenat, però a banda d'això mancades de tota competència en la gestió dels afers públics;

- (m) el front nacionalista, format per la causa comuna dels catalanistes radicals i moderats, representarà ben aviat un híbrid monstruós de *corruptes*, *racistes* i *violents* disposats a exercir la coacció contra tothom qui sigui titllat d'enemic de Catalunya o „feixista“, etiqueta fraudulenta que s'aplicarà als castellanoparlants „desafectes“ al règim o crítics del sistema oligàrquic a fi i efecte d'excloure'ls de la societat.

8.-El pacte de la mentida. Afirmem que l'oblit, banalització, justificació i negacionisme del major genocidi de la història representen la impostura fonamental de la classe política oligàrquica. En efecte, no sols a Catalunya, ans a tot el món, però molt especialment a Europa, *les democràcies liberals romanen corcades des de dins pel cuc de les oligarquies*, el domini de les quals basa des del 1945 en la mentida sistemàtica, arrelada en l'ensordiment d'un l'extermini de 100 millions de persones perpetrat en nom dels mateixos valors „progressistes“ que inspiren les nostres societats. Així, tot i que apel·len constantment a la democràcia i els drets humans per a justificar-se, en realitat aquestes elits el que fan és utilitzar els esmentats principis jurídics com a instruments de propaganda, legitimació i poder, a fi i efecte de criminalitzar els opositors titllant-los de „feixistes“ (el mateix llenguatge que Stalin). A Catalunya, aquest procés històric de constitució de la impostura i la mentida com a centre de la nostra vida política col·lectiva, comença quan al burgesia catòlica catalana -objecte, durant la República, de persecució i extermini a mans dels partits i sindicats d'esquerres- és salvada *in extremis* per l'aixecament del general Franco. Aquest mateix grup social decideix, emperò, a mitjan els anys seixanta, que el resultat de la segona Guerra Mundial i la mort del dictador la col·loquen en el bàndol dels perdedors i que cal un canvi de jaqueta per seguir controlant el país quan arribi, de forma inevitable, la transició a la democràcia. El teatral calvari de Pujol a les presons franquistes té el valor simbòlic d'expiació per a tota l'elit nacionalista de dretes i permet al banquer presentar-se a les primeres „eleccions lliures“ amb un programa socialdemòcrata. El pujolisme encarna la imatge pública d'aquest „penediment“ burgès que significa, en realitat, una autèntica rentada de cara. És en l'esmentat acostament d'aquest grup social a les esquerres marxistes del PSUC on es forja l'oligarquia actual com a dispositiu que cobreix tot l'arc parlamentari. A la inversa, la caiguda del mur de Berlin i el descrèdit dels esquerrismes tindrà com a contrapartida, per la banda de la dreta oligàrquica, el silenci criminal sobre els *gulag* i les „txeques“, la canonització del botxí Lluís Companys quant heroï nacional i, en definitiva, la diabolització independentista d'Espanya i dels espanyols com a representants del „feixisme“, és a dir, del mal absolut instituït per Hollywood. Per tant, podem afirmar que la mentida, la manipulació, el menyspreu i l'abandó de les víctimes -fins i tot de les pròpies, en el cas de la dreta- representen el pal de paller, l'embrió doctrinal i el codi genètic del règim català actual. Cal mesurar l'abast real i les profundes conseqüències d'una *ètica de la veritat* com a „nou començament“, denúncia i trencament del pacte oligàrquic, afirmació de l'autèntica memòria històrica, refundació del catalanisme i depuració moral del món de la política i de les administracions autonòmiques. No altre haurà de ser l'eix de la *històrica* proposta programàtica del Partit per Catalunya.

9.-Reconstruir Catalunya. Davant d'aquest panorama desolador d'incapacitat de les institucions generada per la corrupció, la mentida, la manipulació i el nepotisme en l'elecció dels càrrecs polítics i administratius; davant la decadència d'un *catalanisme nacionalista* obsolet que ha arribat al límit de les seves possibilitats, car roman esgotat conceptualment d'ençà de la instal·lació d'ERC al poder perquè lluita per un estat català independent en el qual, llevat de grupuscles radicalitzats i molt joves, ja ni tan sols hi creu; davant un sistema político-conceptual delirant que considera Espanya una amenaça „feixista“ mentre el país és envaït per les avantguardes del terror religiós islàmic i el poble català veu com retrocedeixen els seus drets socials i laborals en benefici dels estrangers; davant el col·lapse institucional i moral del règim muntat per l'oligarquia, que la gent del comú ja no pot suportar; davant la quotidiana rentada de cervell de TV3, que tapa els crims contra la humanitat perpetrats per les esquerres; davant d'aquesta, en definitiva, autèntica *crisi* d'identitat del país,

demanem una refundació del catalanisme fonamentada 1/ en la depuració legal de l'oligarquia burgesa que controla les institucions; 2/ en el rebuig implacable de l'actual política d'immigració i el tancament cívic, legal i polític frontal davant l'islamisme; 3/ en una memòria històrica que condemni tots els genocidis i crims contra la humanitat, i no sols, com es fa ara, els perpetrats pels feixismes o els règims de dretes; 4/ en la definició del poble català en termes de valors cívicomorals, tot desplaçant definitivament la llengua catalana quant criteri excloent d'identitat nacional imposat per coerció legislativa; 5/ en la denúncia de la marginació racista dels castellanoparlants i 6/ en l'abandonament definitiu de la idea d'independència, en el lloc de la qual nodrirem el concepte d'una reconstrucció catalana de l'Estat espanyol en termes multiculturals (quatre llengües espanyoles) i en l'abolició del model autonòmic actual.

10.-Drets humans, democràcia i imperi de la llei com a trets identitaris de Catalunya. Defensem un *neocatalanisme democràtic* que no veurà la seva culminació en la „independència nacional“ dels Països Catalans -miratge imperialista irrealitzable, riota dels valencians-, sinó en la transparència democràtica de les institucions, la legalitat, la participació ciutadana i el respecte a ultrança dels drets humans, cívics i socials de la immensa majoria treballadora de la població catalana i de totes les persones en general. Això és el que *volem* la gent del comú. Els ciutadans estem farts de què quatre poca-vergonyes ens vinguin l'aire del seu patriotisme „català“ vehement i contorsionista mentre a l'ombra s'omplen les butxaques col·locant amics i familiars en càrrecs dels l'ajuntaments i de la Generalitat, requalificant terrenys a dit o atorgant contractes públics a empreses de la seva clientela. Més llibertat i benestar, no un nou Estat independent i molts diners a repartir-se *entre ells* dins l'atapeït club de les Nacions Unides. No més traspessos de l'Estat espanyol, sinó la gestió eficaç i honrada dels que ja hi tenim. Reclamem un catalanisme que no es dediqui a cercar fantasmes d'amenaques a Espanya, sinó que sigui capaç d'identificar la bèstia negra de la democràcia, l'ultradreta, representada enguany a casa nostra pel Sr. Anglada (qui rep el suport de Convergència i Unió), però també l'extrema esquerra marxista que ha exterminat 100 milions de persones a tot el món i que segueix matant al País Basc, mentre l'Àfrica i l'Orient Mitjà incuben un totalitarisme antieuropeu de nova planta, l'islamisme, que ja ha deixat la seva tarjeta de presentació amb la matança de l'11-M a Madrid. El que diem fa que el PxCat, a més d'un partit, representi l'avantguarda d'un *moviment* que ha d'afectar altres àmbits de la societat, com ara el sindicalisme, la cultura i l'economia. L'alliberament de l'oligarquia baneficiarà tothom, no sols els treballadors, perquè l'asfíxia política de moltes empreses, de les universitats, dels mitjans de comunicació o dels pensadors, artistes i escriptors no sotmesos als rengles del règim, afecta la totalitat de les branques de l'activitat productiva i creativa en una Catalunya que ha esdevingut estèril al llarg de trenta anys per culpa d'aquesta opressió oligàrquica heretada del franquisme i de l'estalinisme. En definitiva, la nostra és una autèntica **rebel·lió cívica** contra els polítics professionals que no es pot aturar a unes eleccions, sinó que ha de prendre el carrer pacíficament i demostrar als corruptes amb corbata que s'ha acabat el bròquil, que el poble desperta i que el dit „*estoy en la política para forrarme*“ forma part d'un passat que ja no tornarà mai. Quan haguem liquidat comptes amb els caps mafiosos que controlen la nostra sagrada terra catalana i sols aleshores, podrem adreçar-nos a la resta dels ciutadans espanyols i postular-nos com a exemple d'un canvi de *règim* on un cop més, Catalunya, com moltes vegades ha estat a la història, representi per a Espanya el futur, és a dir, la raó, el progrés, la democràcia i la llibertat i no, com ara, la imatge grotesca, projectada a tot un poble, de la corrupció i l'egoisme sense límits dels nostres patètics dirigents actuals.

DECLARACIÓ PROGRAMÀTICA

1. DEL PARTIT

1.1.-Una assemblea de Catalunya. Partit per Catalunya és una organització política democràtica, participativa i assembleària que es concep com l'avantguarda del moviment de ciutadans castellanoparlants i catalanoparlants en defensa de la vertebració ètica de les institucions públiques catalanes i de la refundació del catalanisme en termes no independentistes ni antiespanyolistes. En aquest sentit, podem considerar-nos com una assemblea de Catalunya paral·lela i hostil a l'actual Parlament, oligàrquic i burgès, del parc de la Ciutadella de Barcelona.

1.2-Principis i valors. El partit s'identifica a efectes polítics, i per sobre de les ideologies, amb els valors ètics racionals de les persones i reivindica una identitat catalana que no es basi en la llengua i el cognom, sinó en la defensa de la democràcia i els drets humans, cívics i econòmics del *poble català bilingüe*. Els fonaments dels seus plantejaments són els que reflecteix la Declaració de Principis aprovada en el Congrés Fundacional del PxCat del 13 de gener de 2008.

1.3-Objectius i finalitat. L'objectiu del Partit per Catalunya és promoure els interessos morals i materials dels *treballadors* catalans, els quals representen el gruix de la població d'aquest país. El poble treballador és el principal perjudicat per l'actual *política d'immigració*, de manera que l'esmentat tema serà un dels eixos prioritaris de les propostes de *rebel·lió cívica* contra la *casta dels polítics professionals*. Entenem que els nostres governants actuals són uns personatges incompetents, perversos i ridículs que sols es dediquen a intrigar i, si cal, a delinquir, al servei de *l'oligarquia corrupta* de dues-centes famílies privilegiades que controla la totalitat de les institucions públiques catalanes en benefici propi. La finalitat última del partit és la depuració legal d'aquesta oligarquia, heretada del franquisme, la democratització de les administracions i la superació cultural del materialisme burgès -que actualment amara les manifestacions de la nostrada vida col·lectiva- envers una societat que valori l'*excel·lència cívica* com a font principal de dignitat personal.

2. DE LA IDENTITAT CATALANA

2.1.-Una tradició racional i progressista. La tradició catalana és essencialment racionalista i de progrés. L'albada medieval d'Europa ens descobreix un filòsof català: Ramon Llull, alhora que els rudiments del capitalisme mercantil en el Llibre de Consolat de Mar i la Taula de Canvi. El primer Parlament democràtic europeu apareix a les Corts de Barcelona durant el segle XIII. El model polític català, anomenat *pactisme*, es basa en la subordinació del príncep a les constitucions i lleis (usatges) emanades del poble. A diferència del nacionalisme, el concepte d'identitat catalana del PxCat emfasitza el respecte a la *legalitat*, les *institucions democràtiques* i els *drets i deures fonamentals* de les persones. Entenem que aquests trets identitaris han estat capgirats i subvertits totalment pel pujolisme i els seus hereus actuals, de dretes i d'esquerres, en profit d'una idea obscurantista, elitista, racista, opaca i simbòlica de Catalunya, molt útil per a encobrir les malifetes i delictes de l'oligarquia econòmica, però destructiva pel que fa al nostre prestigi com a poble.

2.2.-Contra el monolingüisme. La llengua catalana és un element important, però no l'únic, de la cultura d'aquest país. La concepció monolingüística i antiespanyola de la nacionalitat catalana fa impossible la realització de l'ideal d'un sol poble i condueix de forma necessària al conflicte amb els castellanoparlants. Partit per Catalunya entén que la defensa de la identitat catalana reclama una nova síntesi cultural amb Castella que passa inexorablement per superar el liberalisme economicista. Tot plegat implicaria marcar com a nord del nostre catalanisme no la independència, sinó la meta de

convertir Catalunya en la democràcia més avançada i participativa del món. La supervivència de la llengua catalana serà així el fruit d'aquest projecte i no de la coerció legal actual, perpetrada per una repulsiva *minoria elitista* mancada de tota autoritat moral. Per tant, els nostres esforços com a organització política s'encaminaran sempre envers l'aprofundiment democràtic de les institucions públiques, la participació ciutadana i la defensa de les víctimes del monolingüisme.

3. DE LA IMMIGRACIÓ

3.1.-Els immigrants. Els immigrants són un col·lectiu heterogeni sobre el qual no es poden fer generalitzacions irreflexives. A aquests efectes, hem classificat la immigració en quatre categories fonamentals. En primer lloc, els *immigrants comunitaris*, que com a tals tenen tot el dret de circular per Europa i no provoquen problemes, sinó que més aviat representen una contribució genètica i cultural que compensa la nostra minsa taxa de natalitat. Cal subratllar que es tracta de pobles portadors d'altres cultures, però que formen part de la mateixa *civilització occidental* al si de la qual compartim tot un seguit de valors comuns, fet que en facilita la integració. En segon lloc, els *immigrants extracomunitaris procedents de cultures occidentals*, als quals cal aplicar en general els mateixos criteris que als anteriors amb l'únic element diferencial que poden introduir-se al país de manera il·legal, amb tot el que això implica des del punt de vista de les despeses socials (aquesta dada afecta també a les dues categories següents). En tercer lloc, els *immigrants extracomunitaris de civilitzacions alienes a la nostra*, en molts casos amb fortes arrels i valors que difícilment s'hi integraran: el màxim que es pot esperar en aquest cas és arribar a una situació de convivència pacífica i mútuament respectuosa dintre del *nostre* marc legal, la qual cosa implica que els esmentats grups romanguin com a subcultures demogràficament molt minoritàries respecte de la catalana. En quart lloc, els *immigrants extracomunitaris procedents de civilitzacions obertament hostils a l'occident*, amb valors, idees i pràctiques jurídiques agressives que vulneren els drets humans i la legalitat vigent: l'efecte d'una immigració majoritària d'aquesta categoria sols pot ser el conflicte.

3.2.-Contra l'actual política d'immigració. Aquestes quatre categories d'immigrants haurien de permetre fixar el marc conceptual d'una política d'immigració racional, tot donant prioritat a les dues primeres categories i reduint al mínim la darrera. Enlloc d'això, el que tenim és una immigració caòtica i incontrolada, en la qual el país receptor no decideix el que vol sinó que ha d'acceptar *de facto* el que les circumstàncies li imposen. D'aquest fet consumat es deriva la impossibilitat d'un model d'integració realista, que tingui en compte *la idea de civilització com a criteri de selecció de cara a una futura síntesi cultural*. El resultat és així el creixent sentiment de rebuig envers aquells immigrants que no venen a Catalunya amb intenció d'integrar-s'hi, sinó que manifesten llur voluntat d'imposar-nos, a la llarga, les seves lleis, creences i pràctiques reaccionàries i antidemocràtiques, emprant, si cal, el terror i la violència com a armes. No ens ha d'estranyar que les enquestes palesin de forma inequívoca que el 80% de la ciutadania no vol ja més immigrants i fins i tot que un 20% en demani l'expulsió immediata (de tots plegats i sense distincions de cap mena). El racisme i la xenofòbia són, en definitiva, la conseqüència d'una política d'immigració determinada -basada en el concepte liberal de *lliure circulació de la mà d'obra* en el context del *mercat mundial*- que cal corregir amb energia abans que aquestes tensions arribin al conflicte civil obert, com de fet ja està començant a passar en països de profunda tradició receptora, per exemple França. ***El Partit per Catalunya es vol fer ressó d'un clam popular que els nostres polítics professionals es neguen a escoltar però que revela quina és la voluntat majoritària del poble.*** La nostra organització política, a diferència dels partits oligàrquics, es sotmet al mandat de la sobirania popular i considera que, davant de la situació alarmant que s'està produint per culpa d'aquests fluxos migratoris sense lògica política, cal adoptar, en una *primera fase*, mesures com ara les següents: 1/ promoure una nova llei d'estrangeria i altres projectes legislatius paral·lels que endureixin de forma extrema les condicions d'accés i estada al país; 2/ convocar un referèndum sobre immigració, amb la pregunta següent: *vol el*

poble més immigrants o ja en té prou?; 3/ impulsar una política d'immigració per quotes de procedència que dificulti fets com ara la massacre islamista de Madrid, un drama que fou precedit per la instal·lació a casa nostra de corrents religiosos musulmans de caràcter obertament anti-occidental; 4/ tancar les fronteres i implicar l'exèrcit en la defensa de la nostra seguretat, tot derivant els immigrants il·legals envers camps especials de caràcter militar a fi d'impedir el col·lapse del sistema penitenciari; 5/ expulsar de forma immediata els il·legals, mantenint-los reclosos per la via penal mentre aquesta mesura no es faci efectiva; 6/ prohibir les regularitzacions massives; i 7/ aprovar una llei orgànica que permeti la repatriació d'immigració islàmica per raons de seguretat nacional, començant pels corrents salafistes, fins i tot si es tracta d'immigrants legals. En una *segona fase*, a fi de reparar el mal provocat en el teixit social europeu per l'actual política d'immigració, es cercaria no sols derogar les lleis que l'han legitimada, sinó anul·lar-ne tots els efectes i processar els polítics responsables com a imputats per un delictes de traïció a la nació.

3.2.-Identitat catalana i immigració. Preocupada legítimament per preservar la seva identitat cultural, Catalunya veié les onades migratòries provinents del sud d'Espanya a principis del segle XX com una autèntica amenaça. Tot i així, no es tractava realment d'immigrants, sinó de ciutadans de ple dret amb els quals es compartia estat, llengua i cultura. Una política cega i estúpida amb clares connotacions racistes ha convertit els castellanoparlants en persones de segona categoria (*xarnegos*), però a desgrat d'aquest escàndol, els qui han fracassat a integrar a la seva manera els pobles espanyols germans, ens porten enguany islàmics, africans, indis i gent de tota mena de races, cultures i civilitzacions, mentre tot seguit ens parlen de patriotisme, nacionalisme, identitat catalana, integració i odi a l'espanyol. Així, ara que arriben els immigrants de veritat, el que hi troben és una Catalunya dividida, la qual cosa ni tan sols ha provocat que els nostres polítics -encarnació de l'estultícia- modifiquin un sol milímetre el seu tradicional discurs hispanòfob. Què serà més català l'africà que practiqui l'ablació del clitoris en la llengua de Pompeu Fabra que l'andalús de Santa Coloma de Gramanet? Els nostres representants no entenen que la integració no és una qüestió lingüística, sinó de *valors ètics* i que *estem humanament més a prop de qualsevol persona de parla alemanya amb la qual no poguem intercanviar ni una sola paraula que d'un islamista radical catalanoparlant*. En conseqüència, el Partit per Catalunya proposa una política d'immigració que redueixi a zero el contingent d'estrangers procedents de cultures africanes i asiàtiques i afavoreixi, de forma controlada i sempre d'acord amb les necessitats de la societat receptora, la immigració comunitària, europea i occidental per aquest mateix ordre.

4. DELS TREBALLADORS

4.1.-El poble català, l'oligarquia i els treballadors. Sota el concepte de treballadors catalans, incloem no sols els obrers (industrials), sinó en general els ciutadans castellanoparlants i catalanoparlants del país que, per a poder sobreviure, han de contractar la seva força de treball a canvi d'un salari (empleats de serveis, funcionaris, professionals), així com també els petits propietaris (botiguers), empresaris autònoms i camperols que treballen en el seu propi comerç o parcel·la de terra amb l'ajut de familiars. També considerarem treballadors els empresaris que contractin mà d'obra autòctona en condicions laborals dignes. ***El treball és un concepte polític, no merament socioeconòmic.*** Els treballadors així comptabilitzats sumen la immensa majoria del poble català i en constitueixen el nucli essencial de la seva continuïtat històrica. La fidelitat al poble català equival, per tant, en primer lloc, a la lluita per millorar la situació laboral i la reproducció demogràfica dels treballadors, orientació que guia les polítiques del Partit per Catalunya davant els interessos de l'oligarquia, la qual es denomina a si mateixa „la nació“, però sols representa un grup social minoritari i paràsit hostil a la resta del poble. Treballadors i oligarquia encarnen, en efecte, valors incompatibles i cal escollir bàndol. Nosaltres ho hem fet. L'antagonista polític del PxCat és una elit econòmica sense pàtria -sols creu en el diner- la qual, en nom del nacionalisme -de dretes o

d'esquerres-, està provocant la destrucció de Catalunya en benefici dels seus negocis privats. Davant l'atac despietat i silencios d'aquest autèntic *enemic intern*, la principal línia programàtica del Partit per Catalunya no pot ser una altra que la potenciació de la natalitat autòctona, el reforçament de la institució familiar, l'abaratiment de l'habitatge, l'impuls legal a favor de l'estabilitat laboral i la redistribució fiscal en benefici de la gent de casa mitjançant un sistema d'ajuts específics per als ciutadans del país.

4.2.-La traïció dels partits parlamentaris i dels sindicats. El Partit per Catalunya considera que cap organització política representa els interessos del poble català i que aquest resta orfe de tota empara institucional des del moment en què el descobriment dels crims del comunisme convertí a tots els polítics d'esquerres -que, d'altra banda, mai no han demanat perdó per haver recolzat determinades dictadures genocides- en col·laboradors més o menys declarats del sistema capitalista i de les corresponents receptes econòmiques neoliberals. Així, podem observar que PSC-PSOE, Esquerra Republicana de Catalunya (ERC) i Iniciativa per Catalunya-Verds (IC-V), seguides de les seves respectives branques sindicals, han abandonat el poble català a la seva sort per donar suport a una política d'immigració que sols beneficia el gran capital (el mateix que financia les campanyes electorals, càrrecs i prebendes polítiques mitjançant la corrupció). De manera que, mentre la dreta nacionalista (CiU) traeix la „nacionalitat“ que diu defensar -perquè aquest concepte, sense el poble real, no és més que una abstracció simbòlica al servei del món financer-, l'esquerra política i sindical apunyala els treballadors per l'esquena i fins i tot utilitza els locals pagats amb les quotes dels afiliats per donar refugi als futurs esquiroles i beneficiaris del *dumping*, el nombre dels quals es comptarà per l'equivalent d'aturats autòctons. Ara bé, les esmentades pràctiques fraudulentament sols es poden explicar perquè tots plegats, polítics i sindicalistes, es dediquen a satisfer els interessos de l'oligarquia catalana en perjudici de llurs representats (que són malgrat tot els qui ingènuament els han escollit a les urnes). Davant d'aquesta situació vergonyosa de *traïció*, el Partit per Catalunya reivindica la defensa dels interessos *econòmics* del poble català i condiciona totes les seves mesures polítiques a l'aprovació assembleària dels qui lliurement vulguin participar en un procés de refundació de la democràcia a casa nostra.

4.3.-Els treballadors, l'oligarquia i la immigració. Al llarg del període democràtic i sobretot d'ençà de l'esfondrament del comunisme, la inestabilitat laboral i el preu de l'habitatge, provocats per les polítiques de la dreta econòmica liberal, determinaren una caiguda brutal de les taxes de natalitat catalanes (les més baixes del món a l'època de Jordi Pujol), de manera que els mateixos „patriotes de la pela“ que havien provocat aquesta situació començaren a tenir por de què l'escassetat de la mà d'obra n'afavorís l'encariment. La solució d'aquests traïdors fou importar els immigrants, però el resultat ha estat la major agressió econòmica i cultural que pateix el poble català des de les crisis que el sacsejaren a principis del segle XX. Els treballadors som, en efecte, els principals perjudicats per l'actual política de globalització, ja sigui per la competència deslleial (*dumping*) dels estrangers (que fan la mateixa feina que nosaltres però a meitat de preu, un fenomen que afecta fins i tot els metges), ja pels negocis il·legals que incompleixen la normativa (la qual no grava als immigrants però sí a la resta de ciutadans), ja per l'arribada massiva de productes procedents de països on no existeixen mesures de protecció social i, per tant, resulten molt més barats i competitius en l'actual marc emergent de l'anomenat mercat mundial (fet que provoca el tancament de milers de petites empreses catalanes que sí respectaven els drets de llurs treballadors). D'altra banda, els immigrants tenen prioritat en l'obtenció d'ajuts socials, de manera que, como que aquestes despeses es paguen amb els impostos de la majoria, resulta que els treballadors estem finançant la mà d'obra barata de les grans empreses i enfortint la causa de la nostra pèrdua de drets laborals o situació d'atur sobrevinguda per la competència dels esquiroles. No sols això, subsidis que en condicions normals anirien a parar a les famílies catalanes per a treure-les de la situació de crisi on rauen per culpa dels polítics apàtrides, es malgasten en satisfer les necessitats de delinqüents dels cinc continents que mai no han contribuït ni

amb un sol euro a l'erari públic i que fins i tot han entrat il·legalment al país vulnerant per la força una línia fronterera. Malgrat això, no creiem que els immigrants individualment considerats siguin culpables del que està passant i, per tant, rebutgem tota forma d'actuació que els converteixi en caps de turc de la lluita social. Entenem que l'arrel de la crisi que sofrim els treballadors catalans té un nom: l'oligarquia, i uns responsables directes: els polítics professionals. Tots plegats utilitzen la immigració com a arma contra el poble per a omplir-se les butxaques i són ells, i no els estrangers, els qui hauran de pagar per aquesta punyalada a la gent del comú. Tota la política del Partit per Catalunya s'encaminarà així, en primer lloc, a aturar l'entrada d'immigrants, repatriar sense contemplacions els il·legals i els delinqüents, perseguir-ne les pràctiques de *dumping* i donar prioritat a la ciutadania en la concessió d'ajuts socials; en segon lloc, el Partit per Catalunya promourà les lleis oportunes a fi d'eradicar els tentacles laborals del sistema oligàrquic i castigar amb la màxima duresa possible als culpables de la caòtica situació social que patim, la qual, com ara veurem, comença en el món del treball.

5. DE L'ATUR LABORAL

5.1.-L'atur com a agressió oligàrquica contra el poble treballador. Si l'element constitutiu del poble és la figura del treballador, la situació d'atur o de mera degradació de les condicions laborals representaran necessàriament un desafiament a la sobirania popular, perquè no s'explica ni resulta creïble que aquesta vulgui lliurement el que els polítics a les acaballes sempre li imposen en perjudici dels interessos majoritaris. Entre el moment del vot i la recodificació d'aquest acte electoral en termes de mesures econòmiques concretes es produeix un fet que podem anomenar „segrest“ de la sobirania per part del grup oligàrquic. L'atur és així l'arma que els grans propietaris dels mitjans de producció utilitzen -a través de la classe dels polítics professionals- per a sotmetre el treball i pervertir el sentit dels valors democràtics en benefici de la minoria elitista. En les economies de mercat, l'existència d'una bossa d'aturats no és accidental, sinó estructural o alternativa al lliure acomiadament. Aquesta autèntica espasa de Damocles és essencial per a regular a la baixa el preu del treball en profit del capital i mantenir la gent del comú en permanent estat de temor davant la possible pèrdua de la feina. Perquè de la mateixa manera que el treball no és sols un concepte socioeconòmic, sinó polític, *el fenomen de l'atur laboral té també caràcter polític*. L'amenaça tàcita i permanent de l'acomiadament, que subjau a les relacions laborals sota el domini de l'oligarquia, l'angoixa front la potencial pèrdua del salari i dels signes distintius de la dignitat personal, que en l'univers burgès són sempre les possessions materials, té un sentit essencialment intimidatori i políticament desmobilitzador de la ciutadania. L'atur laboral i el treball precari priven al treballador de la seva substància política i converteixen en ficció les llibertats garantides constitucionalment pel sistema liberal. Aquest, basat en l'hegemonia del mercat, ha deformat de bell antuvi la matriu humana de la força productiva, n'ha fet una mercaderia més i li nega la dignitat política, tot palesant en definitiva la *contradicció estructural* entre liberalisme i democràcia.

5.2.-Immigració, atur i precarietat laboral. Els fenòmens demogràfics de nul·la natalitat als quals ja hem fet referència amenaçaren a finals del segle passat d'arribar a l'índex zero de desocupació, amb la qual cosa l'oligarquia es sentia abocada al tràngol d'haver d'apujar els salaris i millorar les condicions de treball de la majoria de la població. Els fets, emperò, coincidiren en el temps, com ja hem apuntat, amb la caiguda del comunisme i la gran traïció de les esquerres a la classe obrera europea, que veu com els seus dirigents polítics i sindicalistes passen a defensar el sistema capitalista després de dècades d'emparar-se en el marxisme, el socialisme i la socialdemocràcia. L'ofensiva neoliberal no troba així, davant seu, cap oposició política seriosa. Per si encara fos poc, aquesta esquerra que canvia de jaqueta cap a la dreta igual que la dreta franquista catalana ho va fer en el seu moment cap a l'esquerra, posa els símbols de la tradició obrera al servei de la importació de mà d'obra semiesclava en nom de la solidaritat amb el Tercer Món. Ara es tracta no sols de reduir

despeses laborals, sinó de donar per finiquitat l'estat assistencial del benestar que va funcionar com a aparador de luxe d'Occident davant els règims comunistes. Tot plegat té com a resultat l'entrada massiva d'immigrants, l'objectiu de la qual és clar: a/ fer extensiu el concepte de globalització al mercat de treball, la qual cosa implica la distreta permeabilitat de les fronteres; b/ engreixar la bossa d'aturats; c/ afavorir l'abaixada de sous; d/ desregular la contractació laboral i retallar drets adquirits per la gent del comú després d'un segle que lluita sindical; e/ generar les condicions polítiques d'incertesa i por social que, amb la derrota política de les esquerres i la pèrdua de tota esperança progressista entre els treballadors, garanteixin la submissió atemorida als rics i poderosos, i institucionalitzin de manera permanent el segrest de la sobirania popular a mans de les oligarquies econòmiques. El Partit per Catalunya, conscient de les complexes i pregones realitats que s'amaguen darrere l'actual conjuntura de precarietat laboral, atur i entrada incontrolada d'immigrants, vol anar al fons dels problemes. En aquest sentit, entén que caldria atacar frontalment el projecte mateix de la globalització, la qual cosa implicaria anar cap a un neoproteccionisme basat en un mercat interior europeu i les corresponents barreres aranzelàries. D'altra banda, entenem que seria menester de recuperar el concepte de vaga general política, reformar la inspecció de treball a fi i efecte de garantir el compliment de la legalitat laboral, prohibir la contractació d'estrangers si abans no s'ha ofertat el lloc de treball a un treballador autòcton, tipificar penalment el *dumping* (sancionant l'empresari que utilitzi mà d'obra immigrada a preus inferiors als marcats pel conveni), il·legalitzar el treball temporal, duplicar el salari mínim interprofessional, promoure un sindicalisme que estigui de veritat al servei dels treballadors i forçar els polítics, per via legislativa, a complir les promeses electorals, tot castigant amb penes d'inhabilitació per a càrrec públic els constants fraus i mentides a la ciutadania en què consisteix l'activitat habitual del Parlament de Catalunya.

6. DE LA INSEGURETAT CIUTADANA

6.1.-L'augment de la delinqüència. La permanència endèmica d'aquest fenomen als països desenvolupats ha refutat les teories progressistes segons les quals hi ha una relació entre delinqüència i pobresa, de manera que, si aquesta tesi fos certa, la pujada dels nivells econòmics de vida hauria d'haver determinat la disminució del volum de transgressions penals, fet que no ha succeït, ans al contrari. Enlloc d'això, en efecte, la implantació de la societat de consum a Espanya ha multiplicat per cinc el nombre de persones empresonades, mentre que el cens demogràfic espanyol no s'ha doblat ni de bon tros en el mateix període. Per tant, caldrà cercar altres explicacions de la delinqüència que ens permetin afrontar-la, perquè si no en coneixem les causes difícilment podrem aplicar-hi polítiques criminals eficients que vagin més enllà de les mesures punitives *a posteriori*. D'altra banda, les autoritats parlen sovint dels índex de delinqüència „normals“ a altres països europeus com a mesura i criteri del que a casa nostra hem de considerar alarmant o tranquil·litzador, de fàisó que s'accepta el dogma de què el fenomen criminal no ha de ser eradicat, sinó mantingut dins d'uns límits variables. I com que a les nacions riques, pels motius que hem explicat, la delinqüència és *major*, sembla que les coses van molt bé a Catalunya quan un politicastre afirma que no patim les taxes de criminalitat corresponents al nostre PIB. La trampa conceptual és evident i humiliant -ens prenen el pèl!-, però els efectes reals d'aquesta ceguesa o mala fe institucional són encara pitjors per a la majoria del poble.

6.2.-Inseguretat ciutadana i crisi de valors ètics a la societat de consum. Ha arribat l'hora d'assumir les conseqüències destructives del relativisme moral de les societats liberals i construir, en les primeres etapes del procés educatiu de les persones, els valors racionals que les hauran d'apartar per sempre del crim com a forma de vida (en relació a aquest crucial tema dels *valors ètics* ens remetem a la nostra Declaració de Principis). I el primer obstacle a superar és que les oligarquies econòmiques que controlen les societats occidentals no tenen la més mínima intenció d'arrelar aquesta mena de valors legalistes a la consciència dels ciutadans, perquè volen gent tolerant amb la

corrupció i disposada sobretot a obtenir l'èxit, és a dir, si cal, a corrompre's per a conquerir la riquesa. Una ètica racional de la veritat -incompatible amb l'opacitat del sistema oligàrquic- pot ofegar la font psicològica, moral i subjectiva del delictes, però reclama un canvi polític previ. Únicament sobre l'esmentat fonament pedagògic *preventiu* seria possible aspirar a una política de delinqüència zero, que si bé possiblement mai no assolirà el seu objectiu totalment, ha de lluitar sempre per acostar-s'hi al màxim. En aquest sentit, el Partit per Catalunya considera la seguretat ciutadana, juntament amb el treball, l'habitatge, la sanitat, l'educació, la justícia i la defensa, pilars de la supervivència d'un poble. Es tracta, en efecte, d'institucions que no poden deixar-se abandonades a l'atzar del mercat, de l'oferta i la demanda, perquè fixen les condicions de *l'existència* del mercat mateix. Car el mercat forma part de la societat, no a la inversa, com pretenen els liberals. I sense pau al carrer, treballadors, gent, famílies sanes, intel·ligència, etcètera, cap altre activitat -mercantil o no- no és possible. En definitiva, el delictes destrueix de soca-rel la vida quotidiana de la comunitat i parlar de nivells „acceptables“ de delinqüència, com fan les autoritats habitualment, ens sembla un autèntic frau a la ciutadania, un discurs mentider que sols intenta amagar la complicitat dels polítics amb l'escala de valors vigent, veritable factor explicatiu de la lacra que suposadament es vol eradicar però que, de fet, defineix *l'essència del dispositiu oligàrquic, basat en la sistemàtica vulneració de la llei per part de les elits de poder i dels mateixos governants.*

6.3.-La delinqüència, els treballadors i el dispositiu oligàrquic. El dogma criminològic que vincula criminalitat i pobresa té en realitat un origen clarament burgès. Una de les conseqüències de l'esmentada doctrina són les assignacions preventives i massives a recursos socials a grups marginals (gitanos, drogaaddictes, etc.) en perjudici dels treballadors amb problemes (per exemple, del pare de família aturat a qui se li ha acabat el subsidi d'atur i ja no pot recórrer a cap institució llevat de la beneficència), perquè si els treballadors són relativament pobres respecte dels burgesos, sempre podem trobar els qui són pobres en termes absoluts. Això no obstant, la realitat és que a la presó van els humils no perquè delinqueixin més, sinó perquè la majoria dels crims dels poderosos resten impunes. La criminalitat i el seu tractament per part dels operadors de control social és un exemple clar i dolorós del funcionament de l'oligarquia i de l'aplicació selectiva de la llei en funció de criteris socials elitistes. En alguns casos, com el de la corrupció, no existeix ni tan sols el tipus penal que persegueixi les pràctiques antisocials dels poderosos. Els delictes anomenats de „coll blanc“ rarament arriben a ser castigats i si es dona el cas serà sempre amb penes molt minces comparades amb el volum de riquesa defraudada. D'altra banda, la delinqüència quotidiana que genera la percepció subjectiva d'inseguretat ciutadana -i que no es dona amb bona part dels il·legalismes burgesos- la trobem de forma aclaparadorament majoritària en barris de treballadors, espais degradats per la presència de grups marginals que es dediquen a la violar noies, robar els vianants i consumir substàncies estupefaents de tota mena. En aquest cas, els nivells d'impunitat dels petits delinqüents tornen a apujar fins a igualar-se amb els del tipus de gent que pot influir en la decisió d'un policia o d'un jutge. El *treballador nacional* resta així acorralat entre les malifetes del poder sense pàtria i la violència dels marginals sense llei, però el que no sap és que els uns i els altres representen les dues cares del mateix fenomen. La „delinqüència de carrer“, que ha evolucionat des del raterisme dels anys quaranta al tràfic de drogues dels vuitanta, no rep, efectivament, cap atenció seriosa per part de les autoritats. El consum de substàncies prohibides és l'expressió caricaturesca dels valors hedonistes i del relativisme moral imperant als despatxos dels qui haurien de combatre'l i, encara que vulguin, les institucions democràtiques es troben en el fons desarmades per atacar allò que és la conseqüència necessària d'un model de vida anomenat societat de consum. En definitiva, podem afirmar que *el treballador és la principal víctima del delictes i que la causa del problema cal cercar-la en la configuració mateixa del sistema oligàrquic.*

6.4-Immigració i inseguretat al carrer. En aquest context, l'arribada massiva i incontrolada d'immigrants ha tingut conseqüències devastadores que ultrapassen l'àmbit laboral i s'hi afegeixen a

la degradació global dels nivells de vida que estem patint els treballadors des de finals del segle XX. Tot i la insistència en el fet evident que en termes molt genèrics no es pot confondre immigració i delinqüència, les xifres actuals per al nostre país són clares: amb un percentatge del 15% de població immigrada a Espanya, el 70% de les persones que entren a la presó són estrangers. La desproporció és evident, però no ha de sorprendre, perquè els milions d'immigrants il·legals que engreixen la bossa d'aturats han de viure d'alguna cosa. En efecte, com que la seva funció estructural dins el sistema oligàrquic és romandre al carrer parasitant els ajuts socials i aquests són insuficients per portar la vida consumista que l'ambient reclama, la sortida fàcil per a l'immigrant il·legal és el delictes contra la salut pública. La immigració s'ha traduït també en un nou salt qualitatiu en el tipus de delinqüència que arriba de països on, per la seva cultura o història recent, l'ús d'armes i l'exercici de la violència més brutal forma part de la vida quotidiana. Així, la política d'immigració actual no sols ha fet retrocedir els drets laborals dels treballadors autòctons, sinó que ha imposat als barris populars la justificada sensació de que la vida familiar al carrer, més o menys tranquil·la abans de la „invasió“ estrangera, s'ha acabat per sempre.

6.5.- Una nova política de seguretat ciutadana. Una política de seguretat ciutadana no es pot limitar a endurir les lleis que castiguen el delinqüent. Al llarg del segle XX, hem vist com la relativització dels valors morals, l'individualisme i l'hedonisme, considerats maneres de fer progressistes, representaven en realitat la coartada per a la corrupció, de la qual els polítics n'eren el primer exemple per a la resta de la població, que els imitava tot seguit mitjançant els tripijocs en la declaració de la renda, l'absentisme laboral i la creixent abstenció electoral. Així, paradoxalment, el progressisme ha conduït a l'enduriment del codi penal, una mesura que havia de compensar l'augment alarmant de delictes però que no soluciona el problema, a menys que volguem anar construint noves presons per ficar-hi més i més gent, que és el que està passant ara. Aquesta estúpida pseudo progressista ha de tenir un límit. Cal tornar a les polítiques preventives i això significa una nova educació institucionalitzada, als col·legis i a les famílies, una nova cultura de barri, la implicació dels veïns en la denúncia de les petites transgressions on comencen les carreres delictives dels joves, patrulles ciutadanes que col·laborin amb la policia local, un sentit normativista popular que reclami, de bell antuvi, l'exemple moral de rigor per la banda dels dirigents polítics, etcètera. Aquestes mesures preventives hauran d'anar acompanyades, malauradament, mentre no facin efecte, d'un nou enduriment de les polítiques criminals *a posteriori*, la qual cosa suposarà, en qualsevol cas, aturar en sec l'entrada d'immigrants i castigar els responsables administratius de la situació sobrevinguda. A tal efecte, el PxCat proposa 1/ la tipificació penal com a delictes de l'entrada il·legal al país, una conducta que genera enormes despeses econòmiques, és la causa de la posterior forma de vida antisocial dels que així han actuat i que, no obstant això, representa actualment l'equivalent a una mera falta administrativa; 2/ l'enduriment de les penes pels delictes de tràfic d'immigrants fins a duplicar les penes actuals; 3/ l'enduriment de les penes pels delictes de tràfic de drogues, és a dir, del *modus vivendi* habitual dels immigrants il·legals; 4/ la tipificació, si cal, dels delictes que afecten les pràctiques econòmiques fraudulentas dels poderosos i la corrupció dels polítics, fins a duplicar el volum de les penes pels tipus actuals, quan els hi hagi; 5/ l'augment substancial en les dotacions dels mossos d'esquadra i les policies locals, potenciant la vigilància de barri amb la figura fixa del *guàrdia de zona* recolzat per patrulles ciutadanes nocturnes i diurnes de voluntaris prèviament formats; i 6/ il·legalització penal de les bandes ètniques.

7. DEL FRACÀS ESCOLAR

7.1.-L'esfondrament del sistema educatiu i la crisi de valors. Si hi ha algun aspecte del col·lapse del règim oligàrquic que tingui una relació singularment estreta amb el problema dels valors ètics és el fracàs de l'educació. El sistema educatiu és el que ha de transmetre el nucli moral de la societat d'una generació a la següent i no està format sols per l'escola, sinó també per la família i, en general,

per la totalitat dels agents socialitzadors -inclosos els polítics- que, amb el seu exemple, més que amb les seves paraules, mostren al nen i al jove què és el que *val*. No ens ha d'estranyar, doncs, que el punt feble del liberalisme sigui l'educació, precisament perquè la resposta hedonista i relativista a les qüestions bàsiques de l'existència humana és incompatible, a llarg termini, amb qualsevol forma d'institució civilitzada. Per aquest motiu, podem afirmar que la conseqüència darrera de les escales de valors hedonistes, és a dir, basades en el plaer, és el consum de substàncies *estupefaents* (literalment: que et tornen estúpid), per la qual cosa la realitat d'una creixent subcultura de la droga, delictiva o no, en el món occidental, no es pot aturar des de l'interior de la matriu ideològica liberal. Cal cercar altres fonts que, respectant els aspectes irrenunciables del liberalisme, com ara la llibertat de mercat, permetin la subordinació de la funció econòmica de la societat a les funcions política i cultural, amb una ètica racional com a criteri últim de les pautes de conducta pública tant a nivell individual com col·lectiu, tot abandonant a la vida privada les altres opcions de valors (religiosos, cosmovisionals, etc) que, a tal títol, cadascú vulgui escollir lliurement (sobre el problema de l'ètica racional ens remetem un cop més a la Declaració de Principis del PxCat). En conseqüència, podem afirmar que el fracàs del sistema educatiu representa la pedra de toc de tot el dispositiu programàtic del nostre partit. Serà en l'educació on, en efecte, es decidirà l'eficiència i eficàcia de les mesures de reconstrucció institucional i vertebració moral de Catalunya que el PxCat vol engegar. En aquest sentit, els recents informes que palesen el fracàs del sistema educatiu català, no fan més que confirmar els nostres temors i ens encoratgen en la lluita per despertar al poble del llarg somni del règim oligàrquic fundat per Jordi Pujol.

7.2.-El fracàs escolar com a conseqüència del col·lapse educatiu. El fracàs escolar, per tant, no és el fracàs del col·legi. Prou fan els mestres i professors, en general, amb els mitjans i les ratios que arrossegueu. Hem de veure el fracàs escolar en perspectiva, perquè resulta que darrere hi ha el fracàs de les famílies, atrafegades per la feina -la mare ha de treballar si s'ha de poder pagar la hipoteca a final de mes- i el fet que, a les acaballes, qui realment educa els nens és la televisió, un immens bassal de merda -ho diem literalment- on el poder, sense cap mena de escrúpol, cou les ànimes de les criatures al servei de les consignes i dels interessos polítics. És a la „cultura“ audiovisual, al cinema, a la música de consum on, en efecte, es trameten els valors que el jove experimentarà com a reals en el marc del grup d'amics i en expressa contraposició a allò que els pares i els mestres els hagin pogut explicar, uns continguts, aquests de la moral, que resten com a pura teoria o verbalitat davant la realitat virtual expressada per la imatge mediàtica. I el missatge que arriba és clar: relativisme, hedonisme, consumisme, èxit, diner, corrupció dels polítics, mentida de les institucions, eficàcia de la violència, importància de la apariència física, etcètera. Sobre aquesta base, l'escola es presenta com un mer lloc d'aprenentatge tècnic del saber que permetrà obtenir tots aquests béns, però com que àdhuc la tècnica representa un fenomen que es sustenta en la cultura i aquesta no pot ser mai un instrument, sinó que s'ha de valorar per si mateixa per a poder assimilar-la humanament, la concepció instrumental de l'escola ha portat a una pedagogia de la diversió, ha renunciat també a la cultura de l'esforç que hauria pogut fer possible fins i tot l'adquisició de les habilitats tècniques de la futura bèstia acaparadora de diners. El resultat és el que tothom coneix: fracàs cultural i fracàs tècnic de l'ensenyament, tot plegat fonamentat en un fracàs ètic, en la incapacitat hedonista per a suportar la disciplina.

7.3.-Un projecte educatiu global. Davant d'aquest panorama, la gran obra del pujolisme, el producte de TV3, el gran regal de l'oligaquia amb l'única obsessió de fabricar homes corruptibles i, sobretot, disposats a tolerar la corrupció, cal un projecte educatiu global que abasta tota la cultura i que no es pot limitar als eterns refregits de les pedagogies progressistes i a les reivindicacions sindicals -d'altra banda, perfectament justificades- de majors inversions i augment de salaris, plantilles i cursos de reciclatge per al professorat. Cal implicar els intel·lectuals i mobilitzar el món de la cultura en una reflexió de fons que es tradueixi en l'imperatiu moral de l'artista de trencar amb

els vells i obsolets models de transgressió normativa -amb la cultura de l'escàndol: però ja no queda cap norma per a humiliar- i començar a produir de forma responsable visions autèntiques de la vida que, sense caure en el cretinisme moral premodern, puguin complir una funció pedagògica per a educar homes *veraxos*. No demanem més, però tampoc menys. Aquesta cultura ha d'arribar als mitjans de comunicació públics i caldrà regular de forma expressa i enèrgica les funcions i responsabilitats educatives d'aquestes institucions. En segon lloc, s'hauran d'afavorir les condicions socials i econòmiques perquè un dels dos cònjuges de la família es pugui dedicar a l'educació dels fills i implicar les famílies -mitjançant la formació familiar o el aprendre a ser pares- en el projecte cultural d'una ètica racional de la veritat. En tercer lloc, famílies, escola i mitjans de comunicació hauran de coordinar-se de forma expressa com a agents socialitzadors de les persones, de manera que les mesures adoptades al si del sistema escolar no siguin com la ficció institucional d'un món aïllat de la crua realitat del mercat, sinó que les directrius pedagògiques tinguin una continuació coherent en el domicili privat, en l'àmbit del barri i en el conjunt de la societat. Aquest darrer extrem suposa que, per continuar endavant, l'esmentat projecte implica *l'eradicació del règim oligàrquic a casa nostra i el relleu de la classe política actual en el seu conjunt*.

7.4.-La reforma de l'ensenyament. Sols sobre el marc dels punts anteriors es pot emprendre, amb alguna possibilitat d'èxit, la reforma de l'ensenyament, amb mesures escolars concretes, que el PxCat anirà articulant de manera progressiva. En qualsevol cas, aquest projecte a llarg termini haurà d'incloure mesures legislatives al voltant de les següents qüestions. 1/ potenciació de les matèries de contingut respecte de les purament instrumentals: enlloc de pretendre que els valors s'aprenuin transversalment a totes les assignatures (i aquesta és la forma d'inocular valors de manera irreflexiva, d'adoctrinar, en una paraula, que és el que fa la televisió) cal articular l'ensenyament de forma expressa, tot i que no necessàriament abstracta, al voltant dels valors, de manera que els elements instrumentals, aquests sí, fruit de la repetició i de la pràctica, s'aprenuin de manera inconscient; 2/ potenciació de l'esperit de l'individu (perquè abans de ser *professional* primer cal ser *ciudadà* i abans de ser *ciudadà* cal ser primer *persona*) respecte de qualsevol contingut; aquesta jerarquia (capgirada per l'escala de valors oligàrquica, que col·loca la professionalitat, és a dir l'èxit econòmic, a dalt de tot) és el fonament de la reforma ètica de la societat; 3/ potenciació, en l'esfera pràctica de la persona, de l'ètica front els valors no ètics i de la veritat front la resta de valors ètics a efectes de les pautes públiques de conducta. Tota la tasca legislativa del PxCat anirà adreçada en aquesta direcció, és a dir, a formar ciutadans capaços de fer seva una cultura no hedonista de l'esforç i d'adoptar una postura participativa en el marc de la societat democràtica. L'esmentat plantejament suposa acabar amb el mer formalisme del sistema democràtic -que deixa els continguts morals a la llibertat del mercat- i construir una cultura i una identitat democràtiques específiques. En el cas que no superi l'esmentat repte -i esperem que a Catalunya siguem els primers en veure-ho clar, aquest és el nostre catalanisme- occident no podrà sobreviure com a civilització a l'embranchida de cultures „de contingut“ com ara l'islamisme i altres formes de totalitarisme, les quals ompliran pel seu compte -i de quina manera!- el buit moral que es capfica a preservar el destructiu doctrinarisme liberal com a perfecta coartada per les malifetes oligàrquiques, les quals s'han erigit en model i paradigma de la present societat de consum.

8. DE LA CRISI IMMOBILIÀRIA

8.1.-L'atac oligàrquic als fonaments vitals del poble. El règim oligàrquic practica l'agressió parasitària contra les institucions que representen els fonaments de l'existència del poble treballador. I ho fa en primer lloc a la feina, però també en l'àmbit de la seguretat ciutadana i en el de l'educació. Aquests atacs no són casuals, sinó que el mateix sistema oligàrquic els concep com una xarxa de ferro clavada a la carn del teixit social en tots els aspectes bàsics de la vida, a saber, la casa, el lloc físic on vivim, la sanitat, la justícia, etcètera. A cadascun d'aquests enclaus vitals, l'oligarquia ha

introduït els seus tentacles per a xuclar l'energia de les persones i mantenir-les sotmeses en una perpètua lluita per la supervivència i el consum, bo i generant un cercle producció/oci que les allunyi dels afers públics on es decideixen els grans negocis fraudulents. De vegades, emperò, els llocs on es practiquen les corrupteles no són gens misteriosos, per exemple quan es tracta de les dependències dels ajuntaments, veritables màquines de fer diners i font de recursos de les organitzacions polítiques del règim. La corrupció urbanística, pilar de l'actual sistema de partits, té emperò una incidència devastadora en el preu de de l'habitatge, és a dir, del bé més elemental d'aquesta cèl.lula social bàsica que és la família. Els costos immobiliaris desorbitats que l'especulació dels mateixos ajuntaments (amb la restricció del sòl edificable) i la corrupció provoquen (fins a 1/3 del preu final), obliguen a treballar tots dos cònjuges de la unitat familiar -el pis o la casa s'emporta una nòmina sencera- i això desencadena tot un seguit de conseqüències en el lleure i l'educació dels fills: són els operadors publicitaris i propagandístics, i no els pares, els ens socialitzadors que trameten els valors bàsics de la persona. Als ciutadans no sols se'ls priva així dels seus recursos econòmics, del seu temps lliure i del potencial per a participar en la gestió de les institucions col·lectives, sinó que a les acaballes perden la possibilitat més humana i inalienable de forjar espiritualment llur descendència d'acord amb els principis morals de la veritat i la decència. El sistema oligàrquic, a través dels mitjans de comunicació, fabricarà en definitiva el tipus d'individus que millor li permetin preservar aquesta situació tan avantatjosa per als poderosos: ciutadans despolititzats, consumistes, passius i amb el cap perfectament buit i disponible per a omplir-lo de tota mena de publicitat comercial i propaganda partidista. Els esmentats fenòmens constitueixen el rerafons polític de l'anomenada crisi de l'habitatge, que enguany arriba a la seva culminació amb la pràctica impossibilitat d'adquirir un pis per part d'una parella de joves obrers que comenci de zero. Entenem que els polítics professionals són els únics responsables i beneficiaris d'aquesta situació escandalosa que a Catalunya ja ha començat a provocar les primeres manifestacions espontànies dels ciutadans.

8.2.-L'habitatge com a eix de la política social. En una *democràcia popular participativa* -concepte que oposem aquí de manera expressa a la mera *democràcia liberal de mercat*-, els poders públics, quant representants de la sobirania del poble, han de garantir tot un seguit de béns bàsics que resten fora de la interacció mercantil o sotmesos als controls legals escaients a fi de corregir-ne les derives antisocials. Qualsevol avantatge econòmic immediat que l'empresa privada obtingui de transgredir aquestes exigències es traduirà a la llarga en uns costos assistencials de tals dimensions, que caldrà considerar el benefici obtingut com un autèntic fet delictiu. *Aquests mímins són els següents: 1/ treball estable en condicions dignes, 2/ salari suficient per fundar una família de tres fills tenint en compte que un dels cònjuges -i no necessàriament la dona- haurà d'ocupar-se de la mainada; 3/ habitatge amb una despesa que no superi el 25% de la nòmina del cònjuge que treballi; 4/ un dispositiu de guarderies públiques que garanteixi el dret i el deure de la ciutadania a participar, fiscalitzar i prendre iniciatives en el control de la gestió pública municipal.* L'incompliment d'un de sol d'aquests quatre requisits ens permet parlar de frau a la ciutadania per part de qualsevol partit, polític o ideologia que en sigui el responsable per acció o omissió, perquè el que sembla evident és que si els poders públics no satisfan les demandes més elementals del poble, sinó que més aviat promouen atur laboral, encariment de l'habitatge, fracàs escolar, famílies que no poden educar llurs fills, despolitització passiva, etcètera, la sobirania popular ha estat necessàriament defraudada. Aquesta és, emperò, com sabem, la situació actual i el motiu que explica el naixement del Partit per Catalunya. El PxCat, per tant, fomentarà les condicions socials prescrites pels requisits de la política social i, en primer lloc, l'habitatge, que cal socialitzar igual que s'ha fet amb l'escola i la sanitat públiques. En aquest sentit, engegarem tot un seguit de mesures legislatives encaminades a institucionalitzar el *pis social de lloguer*, propietat de l'ajuntament, i la figura de *l'inspector social municipal*, qui haurà de controlar, per a cada unitat familiar, lloc de treball i distribució horària de la jornada individual, el respecte a les garanties que defineixen el significat prescriptiu del concepte de

ciutadania democràtica.

8.3.-Reconstruir la democràcia des dels municipis. El projecte polític del PxCat col·loca en el centre al ciutadà, és a dir, al treballador, però no objectivat des d'aquest exterior pur que és el poder, sinó que mira les coses des de la mateixa perspectiva fenomenològica interna que les persones a qui ha de servir. Ara bé, la gent viu a pobles i ciutats, el seu habitatge no és sols una casa o un pis, sinó el paisatge urbà que contempla cada dia en anar a la feina o a comprar, les relacions de proximitat/llunyania de serveis fonamentals com ara l'ambulatori o l'escola, etcètera. Per tant, si el que volem és una *democràcia popular participativa*, cal donar dues passes de forma rigurosa i inexorable: *a/ transferir als ajuntaments totes les competències possibles, en detriment de les administracions autonòmica i central; b/ acostar els ciutadans a la gestió dels afers municipals, la qual cosa implica remoure tots els obstacles que impedeixen a les persones disposar de temps i energies per a fiscalitzar la cosa pública.* Les directrius polítiques del PxCat aniran sempre encaminades a recrear aquest ideal, bo i adoptant o impulsant totes les mesures que ens permeten acostar-nos-hi. Però mentre això no sigui possible, *el paper del PxCat als ajuntaments no pot ser un altre que operar com a lligam permanent entre l'opacitat i el despotisme del poder públic municipal i les legítimes exigències dels ciutadans, de manera que: 1/ tots els casos de corrupció o especulació que es detectin siguin posats en coneixement dels veïns i, si cal, es portin als tribunals; 2/ es denunciï l'anomenada „discriminació positiva“ en la concessió d'ajuts socials i l'escala de prioritats que anteposa sempre determinats col·lectius (delinqüents, marginals, immigrants) a les necessitats de la gent treballadora; 3/ quedi en evidència la complicitat de les actuals autoritats municipals en l'ocultació a la policia de dades dels immigrants il·legals, en els empadronaments fraudulents d'estrangers, la vulneració de les normatives locals en matèria d'horaris comercials, l'ull gros front les condicions sanitàries il·legals dels pisos-patera, etcètera.* En aquesta mateixa línia, PxCat no tolerarà tampoc els privilegis escandalosos dels immigrants en la concessió de places escolars, d'ajuts de menjador, activitats extraescolars gratuïtes que en canvi els autòctons paguem, subsidi íntegre del lloguer d'un pis i assignació a estrangers dels pisos socials en perjudici dels de casa, *tot plegat finançat amb diner públic que surt de l'esforç contributiu dels mateixos perjudicats: els treballadors de Catalunya.* Evidentment, aquestes pràctiques reprovables, on els polítics professionals estan de vegades actuant a l'ombra, de forma molts cops il·legal o immoral però sempre sistemàticament en contra dels interessos de llurs propis electors, sols són possibles en la situació actual de manca de transparència administrativa que caracteritza el règim oligàrquic. *El poble no vol això però els gestors públics li ho imposen a la força.* En conseqüència, cal insistir en què *sols l'atac frontal contra la clau de volta del sistema, a saber, el poder de les dues-centes famílies exercit mitjançant la perversió, vulneració o burla política de la legalitat vigent, pot tallar de soca-rel la veritable causa de totes les nostres desgràcies com a poble.*

9. DEL DESCRÈDIT JUDICIAL

9.1.-La tradició legalista catalana i la subversió oligàrquica. El pujolisme i els seus hereus d'esquerres, després de 30 anys de govern i hegemonia social, han capgirat la identitat *legalista* de Catalunya, un fet que resta reflectit en la tradició jurídica de les constitucions i les lluites populars per a aconseguir que el príncep es sotmetés a la llei en els mateixos termes que la resta dels catalans, la qual cosa contrasta amb el tarannà polític del poder actual i l'evidència de determinats esdeveniments. En efecte, el país construït per Jordi Pujol creix al voltant dels residus d'un franquisme sociològic -envernissat amb les quatre barres i el fetitxe del cognom català- que manipula les institucions públiques i privades per a enriquir-se a esqueses de la gentg del comú. Aquesta minoria elitista, que anomenem *règim familiar*, permet identificar el pal de paller del sistema polític català, negació integral del *principi de legalitat* que configura el teixit social del país des de l'època medieval. Generalitat, administracions locals, mitjans de comunicació, editorials, universitats, partits,

ONGs, sindicats i jutjats han estat controlats per una xarxa d'amics que a hores d'ara té tot el país de genolls i sols aspira a la "independència" per a reblar l'opressió del poble català amb la garantia d'una impunitat ja absoluta. El patriciat "catalanista", que ja ha aconseguit tòrcer la voluntat de la llei en un munt d'ocasions (casos Banca Catalana, Casinos, Prenafeta, Roma, Turisme, Treball, Estevill, Chicote, Contreras, Novoa, etcètera) aspira ara a la creació d'un poder judicial propi. Per tant, si Jordi Pujol ostenta la dubtosa grandesa de poder ser titllat el més gran traïdor de la història de Catalunya per haver clavat aquesta punyalada al poble en nom del patriotisme, la feïnada sobiranista de l'Artur Mas i dels anomenats catalanistes d'esquerres consistirà sols a consolidar i ampliar l'herència del règim familiar. Partit per Catalunya intentarà descavalcar l'oligarquia "catalanista" de les seves posicions de poder. S'elaborarà un llistat que informi a la ciutadania sobre la realitat del repartiment de càrrecs públics entre unes poques famílies benestants. Partit per Catalunya promourà la reforma de les comissions parlamentàries d'investigació a fi i efecte que no puguin ser manipulades pels partits en el govern. A més, garantirà que la institució del Síndic de Greuges actuï veritablement d'acord amb les finalitats ètiques que inspiraren la seva creació mitjançant l'elecció pública i un estatut que en garanteixi la independència. Finalment, en la mesura del possible, promulgarà les lleis oportunes a fi de poder reobrir tots els casos de corrupció pujolista perquè, si més no, la veritat faci justícia allà on no l'han volgut fer els tribunals, i *determinats fets, propis d'una república bananera, no es tornin a repetir a casa nostra.*

9.2.-La corrupció del sistema judicial. Els jutges no fan les lleis, sinó que es limiten a aplicar a cada cas concret les que han estat promulgades pels òrgans legislatius que la constitució estableix. Com a molt, el jutge pot plantejar de manera raonada la constitucionalitat d'una llei, és a dir, la seva coherència amb la norma suprema, fins que el Tribunal Constitucional hi decideixi. Ara bé, la classe política professional, que és qui -en interès propi i dels grups socials privilegiats als que representa- fixa la legalitat als parlaments autonòmics i al Congrés dels Diputats, ja ha actuat de bell antuvi per omissió a fi d'impedir que determinades pràctiques corruptes o antisocials dels poderosos apareguin tipificades al codi penal i ha dissenyat moltes lleis tenint en compte aquests interessos il·legítims. Tot i això, *el domini de l'oligarquia sols es pot exercir mitjançant la sistemàtica transgressió de la legalitat vigent*, fet que afecta de manera directa quatre col·lectius, a saber: els funcionaris, els fiscals, els advocats i els jutges. Així, si les administracions municipals són els llocs d'on el sistema oligàrquic extreu una part substancial dels seus recursos per la via dels negocis immobiliaris fraudulents, mentre una altra part raja dels contractes irregulars entre l'administració autonòmica i les empreses oligàrquiques, el món de la justícia haurà de reflectir periòdicament aquests abusos -si més no en la petita part que arriba a ser denunciada- i donar carta de naturalesa social a llur actual *impunitat*, la qual arriba a ser ja obertament reconeguda de forma escandalosa i fatxenda (sense que això faci envermellar de vergonya una judicatura ja totalment sotmesa a la crua realitat de la política liberal). Per tant, actualment es pot parlar d'un absolut descrèdit del poder judicial, tant des del punt de vista tècnic (justícia lenta i ineficaç), com moral (justícia cara i injusta al servei dels rics i dels poderosos). Així, el dispositiu de poder és el següent: l'oligarquia econòmica *controla la política* mitjançant el finançament dels partits i el domini dels mitjans de comunicació (dels privats, que són seus perquè es tracta de meres empreses, i dels públics un cop arriba al poder) i la classe política professional *controla el poder judicial* per delegació oligàrquica vulnerant la independència dels jutges i magistrats de manera que el poble (com ara els petits accionistes de Banca Catalana) pugui ser trepitjat de manera totalment impune.

9.2.-La submissió política del poder judicial. La qüestió fonamental que el Partit per Catalunya haurà d'afrontar pel que fa al poder judicial no pot ser una altra que garantir la seva independència davant del poder executiu, una prescripció constitucional que no es compleix perquè cap dels partits parlamentaris té la intenció de fer-la efectiva. Com tothom sap, la clau de volta d'aquest assumpte és l'elecció dels membres del Consell General del Poder Judicial -l'òrgan rector de la judicatura-

actualment encomanada a les organitzacions polítiques, així com els següents temes: 1/ la determinació legal de la carrera judicial, que és la forma de cargolar els jutges i condicionar-ne el futur a llur complaença envers les malifetes del poder polític; 2/ l'existència del quart torn en el nomenament dels jutges, que permet adscriure'n a determinades seus alguns que no han superat cap oposició; 3/ la competència per traslladar un jutge o per oferir-li un trasllat voluntari quan es tracta d'aparta-lo d'un cas, ocupant la seva plaça amb el jutge interí al servei de l'oligarquia; 4/ el concepte de dependència jeràrquica dels fiscals, perquè els jutges sols poden actuar a d'acord amb l'anomenat principi acusatori i de vegades ens trobem amb la paradoxa que ha de ser el poder polític el que es denunciï a si mateix, la qual cosa sembla poc creïble si els fiscals depenen dels mateixos polítics corruptes. El Partit per Catalunya reclama: a/ l'elecció democràtica dels membres del CGPJ dintre del poder judicial a partir dels 25 anys de servei i el caràcter vitalici del càrrec; b/ la supressió del quart torn i dels interinatges judicials; c/ el nomenament democràtic i la inamobilitat dels fiscals; d/ la fixació corporativa de les condicions de la carrera judicial; e/ la incompatibilitat vitalícia entre les funcions judicials i polítiques (executives) en ambdues direccions; f/ la depuració dels jutges corruptes; g/ defensa d'ofici de primera qualitat per als ciutadans mancats de recursos. Tot i així, les esmentades són sols mesures provisionals i tècnicament revisables que han de preparar el terreny a una reforma estructural del poder judicial i de les professions jurídiques que posi fi al caràcter fraudulent del concepte liberal de divisió de poders (legislatiu, executiu i judicial), tot substituint-lo per una oposició més fonamental, a saber: la d'autoritat judicial (*auctoritas*) i poder polític (*potestas*). Tanmateix, la complexitat tècnica d'aquest projecte ens impedeix de resumir-lo en el marc de la present declaració. Sigui suficient afegir que suposarà un impuls enèrgic en la independència judicial que ens haurà de permetre parlar no sols de legalitat, sinó també de justícia en el sentit ètic, un valor que forma part de la nostra Declaració de Principis i que ha de plasmar-se precisament en el marc de l'anomenat *imperi de la llei, car rebutgem tota forma de violència en la defensa dels interessos del poble*. Aquesta és una exigència urgent de primer rang dins l'escala de prioritats que volem convertir en realitat més enllà de les retòriques polítiques. Una voluntat rigorista d'honestedat que reclama innovacions fonamentals en la idea mateixa i fins i tot en el paradigma humà del paper que un jutge ha de representar a la sina de la *democràcia popular participativa* propugnada pel Partit per Catalunya, sempre que es vulgui evitar un esclat revolucionari que, com succeí a principis del segle passat, col·loqui les masses al servei de projectes radicals d'esquerres de caràcter totalitari i criminal.

10. DEL RACISME

10.1.-El tribalisme urbà. Entenem que el racisme és una de les moltes manifestacions de regressió cultural tribalista que caracteritzen la crisi de valors d'occident provocada per les societats liberals de mercat. Així, mancats d'identitat moral i sols pendents de les apariències físiques (la moda, les marques, els signes externs d'estatus, etc), molts joves acaben aferrant-se al racisme i constituint grups basats en tota mena de signes distintius, on l'ètnia pot ser de vegades un dels ingredients determinants. És el cas, ben conegut, dels *skinheads*. D'altra banda, el sistema oligàrquic a escala mundial es basa en la ideologia antifeixista institucionalitzada i necessita nodrir constantment l'existència d'una amenaça feixista, fet que, combinat amb la cultura de la transgressió de les normes que al mateix temps conrea en la publicitat, el cinema i la televisió, provoca que un segment de joves trobi apassionant identificar-se amb aquest mal absolut, anomenat "feixisme", i caigui en el parany de protagonitzar agressions racistes que la premsa explota en benefici dels polítics. En conseqüència, podem afirmar que hi ha una violència racista fabricada pel mateix sistema oligàrquic amb finalitats perfectament funcionals a efectes de propaganda i legitimació simbòlica del poder. Davant d'aquest fet, el PxCat considera que el racisme és un signe de primitivisme incompatible amb la civilització europea. La superioritat d'occident davant d'altres cultures inclou, a més del ben visible *factum* del progrés tècnic, *l'estructura institucional i de valors que han fet possible la democràcia* i, per tant, el

mateix desenvolupament econòmic, tecnològic i científic del qual ens sentim tan orgullosos. Aquesta estructura, emperò, resta lligada al rebuig de la raça com a element per a fixar el valor moral de les persones i al concepte d'igualtat jurídica de tots els ciutadans, preceptes originaris de les tradicions grecollatina i cristiana. El PxCat entén que, per posar fi al tribalisme urbà, cal també ofegar les fonts simbòliques de les subcultures antinormatives on un sector de la joventut es socialitza a partir de l'adolescència en contacte amb el consum de drogues, el gamberrisme i altres pautes de conducta predelinqüencials. En aquest sentit, cal no oblidar que existeix també una violència tribal de caràcter “contrari” que intenta emparar-se en el consens antifeixista del sistema oligàrquic per aplicar l'estigma “feixista” i apallissar persones en funció de determinats signes externs. Sobre aquest tema ens remetem a les mesures contra la inseguretat ciutadana i el fracàs escolar plantejades en els punts corresponents a les temàtiques educatives, cíviques i familiars.

10.1.-Oligarquia i racisme. A l'Estat espanyol, els únics moviments polítics importants que mostren una relació doctrinal clara amb el racisme són els directament emanats de les oligarquies basca i catalana. Es sabut, en efecte, que l'ideòleg oficial del PNB és Sabino Arana Goiri, autor d'obres on parla expressament de puresa de sang, raça basca, inferioritat dels espanyols, etcètera i, també de manera explícita, insulta a moros, jueus i catalans. A més, els plantejaments racistes de Sabino Arana no són purament teòrics, sinó que es tradueixen en actes d'extorsió, amenaces, assassinat i neteja ètnica –tret al clatell inclòs- dels quals són víctimes els no nacionalistes davant la passivitat de les institucions autonòmiques basques. Tanmateix, aquests fets no han impedit que CiU es vinculés amb el PNB mitjançant la Declaració de Barcelona (1998), pacte renovat constantment a fi de donar suport al pla separatista que vol culminar la liquidació civil dels castellanoparlants bascos. A Catalunya patim la presència violenta de tota una xarxa de grupuscles independentistes i antifeixistes, simpatitzants del moviment *abertzale*, que constitueixen *la partida de la porra del règim familiar*. En les seves campanyes d'intimidació, aquests energúmens, que tenen la barra d'autodenominar-se anti-racistes, utilitzen consignes clarament xenòfobes com ara “porc espanyol” i gaudeixen del suport econòmic de la Generalitat de Catalunya i del caliu informatiu oligàrquic de molts mitjans de comunicació. El propi Jordi Pujol ha escrit llibres que manifesten el seu menyspreu envers els andalusos, als quals qualifica d'éssers mancats de valor humà, instruments del franquisme i greu amenaça per a la identitat del poble català. El racisme oligàrquic ha provocat a les escoles catalanes cruels conflictes amb les famílies castellanoparlants, que veuen com els seus fills són sotmesos a assetjament moral amb agressions físiques i verbals en les quals s'empra la paraula xenòfoba *xarnego*. Els advocats d'aquestes persones foren objecte d'atemptats terroristes on, segons declaracions d'alguna de les víctimes als mitjans de comunicació, estaven implicats alts càrrecs de la Generalitat de Catalunya.

10.2.-Mesures polítiques contra la violència racista. Partit per Catalunya és conscient que existeix a casa nostra un dispositiu bipolar racista latent, incubat durant els anys daurats del règim familiar, que podria activar-se si es donés un desenllaç del conflicte basc favorable a l'independentisme. Per aquest motiu, a banda de les mesures judicials i policials adients, el nostre partit atacarà frontalment el fenomen privant de tota mena de subvencions les associacions de qualsevol signe ideològic que promoguin la discriminació per motius de llengua, ètnia o religió. Cal subratllar que combatrà igualment el racisme anticatalà que, com a reflex especular del menyspreu cap als “xarnegos”, produeix també actes violents per part de grups anomenats “espanyolistes”. El nostre partit, per tant, condemna tota forma -i singularment les manifestacions violentes- de racisme i xenofòbia, sense cap mena d'excepció, i farà pública una Declaració contra el Racisme i la Xenofòbia basada en la Declaració Universal dels Drets Humans, en la Declaració de Principis del PxCat de 13 de gener de 2008 i en la present Declaració Programàtica. El PxCat es compromet a garantir el bilingüisme i a utilitzar tots dos idiomes oficials a les institucions públiques del país tal com fa ara al si del mateix partit, sense oblidar que el català és la llengua pròpia de Catalunya i que el seu ús ha d'ésser

fomentat i promogut -renunciant emperò a cap tipus de coacció legal- en la majoria d'àmbits de la societat de caràcter monolingüe. El PxCat abolirà la vigent llei de política lingüística i promourà una llei de llengües hispàniques (castellà, català, gallec i basc) a fi que es puguin estudiar a qualsevol institut de l'Estat espanyol dins una assignatura obligatòria de llengües i cultures hispàniques, tot reivindicant el concepte històric de la Marca Hispànica com a matriu cultural del poble català. També proposarà el canvi de la capitalitat de l'Estat a València i la definició d'Espanya en termes de *nació hispànica* i la confederació amb Portugal. En general, el PxCat defensarà el concepte polític d'"un sol poble" que ha estat reivindicat pel catalanisme vigent, però entenent que és incompatible amb els interessos de l'oligarquia familiar (inguariblement racista i classista per la seva mateixa pobresa espiritual) i amb la idea d'integració basada en la *incorporació* dels castellanoparlants a una cultura catalana que hauria de quedar intacta després d'aquesta operació. Davant del dogma catalanista vigent, entenem que la integració de castellanoparlants i catalanoparlants ha de ser recíproca i donar com a resultat una cultura hispànica encara pendent que, bo i superant definitivament aquesta trista fase de la nostra història, ens permeti d'afrontar tots plegats els reptes de les onades migratòries estrangeres, hostils a l'occident, que enguany es perfilen a l'horitzó.

11. DEL TERRORISME

11.1.-El fenomen terrorista contemporani. Les enquestes oficials destaquen la preocupació dels ciutadans envers problemes molt concrets, com ara la immigració, l'atur laboral, l'habitatge i el terrorisme. En aquest sentit, el PxCat entén que el terrorisme, per les seves dimensions i gravetat, ha de rebre un tractament diferenciat que ultrapassi la categoria de fenomen delinqüencial susceptible de ser afrontat com una mera qüestió de seguretat ciutadana. El fenomen terrorista és potser la conseqüència extrema de la crisi de valors occidental palesada en la corrupció del sistema polític oligàrquic. Els terroristes responen al frau d'una justícia al servei del poder amb el trencament de les normes de convivència i el recurs a la violència. Ara bé, perquè aquesta actitud sigui possible i es pugui parlar de terrorisme cal que darrere de les actuacions violentes dels terroristes existeixi un projecte polític que negui la legitimitat de les institucions a les quals ataca. El moviment polític dels terroristes, quan arriben al poder, si és el cas, segueixen practicant la violència sistemàtica i llavors parlem de totalitarisme. Terrorisme i totalitarisme són dos aspectes d'un mateix model o pauta de conducta política: la del partit contra l'estat, la del partit un cop s'ha identificat amb l'estat i l'ha absorbit i incorporat les seves mateixes estructures organitzatives. En tot cas, cal tenir clar que *el terrorisme és la conseqüència de la corrupció oligàrquica dels sistemes liberals capitalistes*.

11.2.-Oligarquia liberal, terrorisme i totalitarisme. El terrorisme occidental té un origen revolucionari i d'esquerres que es pot detectar encara en la ideologia d'ETA, Grapo i altres grupuscles que han vessat la sang dels ciutadans catalans al llarg del segle passat (recordem la massacre d'Hipercor). Autors com ara Lenin i Trotsky han defensat per escrit el terrorisme i existeix en el món de les esquerres polítiques i culturals una tradició de legitimació de la denominada "violència revolucionària" que arriba fins a l'actualitat, quan el president espanyol Rodríguez Zapatero qualifica les atemptats d'ETA d'accidents mortals. És en aquest context que cal situar l'actitud de l'esquerra en negar els genocidis i crims contra la humanitat perpetrats per una ideologia marxista que representa la matriu del progressisme contemporani i que ha basat la seva política en el concepte de dictadura del proletariat. El resultat de l'extermini planificat de 100 milions de persones a mans de règims marxista-leninistes ha significat el descrèdit total dels plantejaments revolucionaris, el reforçament doctrinal del capitalisme de mercat i el retorn a la impunitat corrupta de les oligarquies liberals -en les quals s'han integrat fins i tot aquestes mateixes esquerres després d'abandonar les reivindicacions obreres-, de manera que tornem a trobar-nos en una situació molt semblant a la de principis del segle XX, quan el liberalisme perpetrava tota mena de malifetes i va provocar, com a reacció, el sorgiment del comunisme i després la conseqüent reacció del feixisme,

per a desembocar a les acaballes amb el desastre de dues guerres mundials. El nou fenomen terrorista i totalitari del segle XXI és l'islamisme, producte també del fracàs dels sistemes liberals i socialistes occidentals implantats durant un segle de colonialisme i neocolonialisme en països de cultura musulmana. Ha estat, un cop més, la corrupció de les oligarquies pro occidentals locals, la que ha generat una resposta nacionalista que identifica occident amb tot un seguit d'abusos, frauds i mentides que legitimen l'explotació i el sotmetiment del poble àrab, ben palesa, d'altra banda, en el cas dels palestins. És sobre aquest context polític que el PxCat planteja per primer cop la refundació de les democràcies occidentals basada en continguts ètics i en l'exigència de què els valors inherents als drets humans siguin respectats de veritat. El nostre projecte vol trencar el cercle infernal del liberalisme, que amb les seves actuacions desencadena ell mateix les respostes hostils a la democràcia (11-S) que després li serveixen per a justificar noves malifetes (pensem en la guerra d'Iraq), sense que mai pensi que ha de reconèixer els seus errors i rectificar-los. Cal anar contra les oligarquies liberals amb tot el rigor però sense violència i recuperant la confiança del poble en la millora pacífica, toï i que decidida, de les seves condicions socials. En aquest sentit, fixem una diferenciació conceptual taxativa entre liberalisme i democràcia que representa la millor arma simbòlica contra els plantejaments terroristes i totalitaris de les víctimes del capitalisme a escala mundial.

11.3.-El terrorisme catalanista. Sense que es pugui comparar, ni de bon tros, amb la situació d'Euskadi, Catalunya no ha estat totalment aliena al fenomen terrorista. El cas de Terra Lliure és prou conegut. Ara bé, sobre el rerafons de la vulneració sistemàtica de la llei i del racisme que configura la naturalesa del corrupte i immoral règim familiar, aquesta Catalunya emergent que ens prepara el sobiranisme pot lliscar molt fàcilment cap a una mimesi del conflicte basc. Diferents mitjans de comunicació (*EL MUNDO*, 6-9-03; *LA VANGUARDIA*, 4-2-02; *ABC*, 4-3-02 i *LA RAZON*, 25 i 26-11-03) han alertat sobre l'existència d'un Moviment Català d'Alliberament Nacional construït segons l'esquema del moviment *abertzale*. El fenomen inclou certs paral·lelismes amb accions de *kale borroka* que des de l'any 1999 han anat augmentant progressivament a casa nostra i que, ara ho sabem, inclouen la vinculació de catalans amb el *comando Barcelona* d'ETA. Especialment preocupant és l'existència a Catalunya d'una cultura que justifica la violència i que ha convertit aquest tarannà en una manera de fer a la sina de les institucions democràtiques. Aquest entorn sociològic i polític del terrorisme que al País Basc fa possible la perpetuació i reproducció endèmica dels criminals -reclutats entre les noves generacions de joves nacionalistes- també es detecta a casa nostra. Les reclamacions de diàleg com a solució del conflicte basc són una forma de legitimació del llenguatge d'ETA, perquè no es pot negociar amb el canó d'una pistola al clatell i tota concessió política a l'independentisme *abertzale* plantejada en aquests termes no pot tenir una altra conseqüència que engrescar els criminals a continuar la seva trista tasca amb nous atemptats, assassinats i extorsions. A Catalunya, gràcies a l'oligarquia, la llibertat roman en qüestió perquè certes manifestacions polítiques considerades espanyolistes són objecte de violència o coacció per part de grupuscles que compten amb la complicitat passiva de les autoritats. La pressió ambiental contra determinades opinions, com ara les dels qui ens sentim catalans i espanyols a parts iguals, és constantment nodrida pels partits polítics catalanistes a fi de silenciar els crítics. L'atac a l'oligarquia i la seva classe política equival a un atac contra Catalunya, tot i que les principals víctimes del sistema oligàrquic som els mateixos catalans. Partit per Catalunya tallarà de soca-rel aquest embrió de la violència portant als tribunals la més mínima apologia del terrorisme per part dels grupuscles independentistes catalans. També retirarà subvencions i farà un llistat públic de les associacions que mantinguin relacions de cap mena amb la subcultura *abertzale*. La política del PxCat s'orientarà en tot moment a aïllar socialment qualsevol expressió de recolzament a actes que impliquin amenaça, com la crema de fotos del rei, o suposin retallar els drets, la dignitat o la llibertat dels qui no comulguen amb el catalanisme oligàrquic o vulguin palesar la seva opinió sobre qualsevol tema que molesti als poderosos. El PxCat condemnarà la figura de Lluís Companys, vinculada a la violència i

a l'extermini de 8300 persones durant la Guerra Civil, perquè entenem que no es pot erigir a una figura d'aquestes característiques en heroi nacional de Catalunya. Volem recordar que alguns membres del nostre partit denunciaren davant la fiscalia les declaracions de suport a ETA realitzades amb la total complicitat del món catalanista oficial per l'ideòleg independentista Lluís Maria Xirinacs. El PxCat demanarà l'aplicació de la llei de partits a totes les organitzacions polítiques independentistes radicals que no condemnin els atemptats d'ETA o que defensin, en la teoria o en la pràctica, l'ús de la violència com a metodologia revolucionària. Finalment, el PxCat estudiarà les possibilitats legals de prohibir els símbols i la reivindicació de les doctrines vinculades al genocidi sota règims marxistes, socialistes i comunistes, així com les corresponents responsabilitats per la banalització d'aquests crims contra la humanitat on resta implicada tota la classe política professional.

11.4.-Totalitarisme islàmic i terrorisme islamista. Una de les conseqüències més colpidores de l'actual desgavell migratori neoliberal ha estat el problema de l'integrisme islàmic. Aquesta és, en primer lloc, una qüestió que trenca els motlles interpretatius del multiculturalisme relativista, car palesa el caràcter fictici de la suposada convivència pacífica entre cultures quan es tracta de dues civilitzacions, la musulmana i l'occidental, que s'oposen frontalment en llurs respectius valors ètics i polítics fonamentals. En efecte, els preceptes de la Xara, la llei islàmica, no sols vulneren els de la Declaració Universal dels Drets Humans -que no és universal, ans simplement europea-, sinó que, en general, es pot afirmar, d'acord amb el que han demostrat acreditats teòrics liberals de la política com ara Giovanni Sartori, que *les creences islàmiques configuren el perfil d'un règim teocràtic de contingut ideològic totalitari i, per tant, incompatible amb la democràcia*. En aquest sentit, el que cal tenir molt clar de bell antuvi -a efectes de no haver d'emportar-se a les acaballes sorpreses desagradables- és que la relació entre islam i terrorisme va molt més enllà del que hom podria entendre com una tergiversació de l'Alcorà per part de la minoria radical islamista. *És la mateixa naturalesa totalitària (teocràtica) del islam, palesa en els preceptes que justifiquen la inferioritat i el maltracte de la dona, l'emigració conqueridora, la guerra santa o l'assassinat dels ateu, el que genera des del moll de l'os del llibre sagrat dels musulmans les pràctiques violentes i, en darrer terme, aquella forma extrema de violència organitzada que és el terrorisme*. La violència islàmica prové en aquest cas de què, segons els musulmans, ha de ser Déu i no la raó (humana) qui organitzi la societat. La religió islàmica és així un projecte *polític* i s'enganyen els qui pensen que pot romandre limitada a l'àmbit de les creences privades dels fidels o dins els murs de les mesquites. En el millor dels casos, el que podem esperar de la implantació de l'islam a Catalunya serà l'existència de dues comunitats separades, la catalana i la musulmana, i per tant d'una cultura palal·lela on les normes, valors i lleis occidentals no siguin respectades, *fet que no podem tolerar*. En el pitjor, aquesta cultura impermeable als drets humans i la democràcia cercarà d'expandir-se i utilitzar el camp obert que la falsa tolerància dels polítics liberals i el sistema de llibertats polítiques li ofereixen a totes les ideologies totalitàries. L'experiència en el cas d'ETA ens demostra que, al voltant de les accions violentes i/o terroristes d'una minoria, sempre hi ha una zona gris d'ambigüitat moral, ben visible a Catalunya, on no es practica la violència però d'alguna manera se la justifica i encoratja. Marcar una línia divisòria clara entre els terroristes, els aliats polítics dels terroristes i els qui donen suport social, moral i cívic a aquests darrers resulta, a les acaballes, una tasca força difícil. Per aquest motiu, quan la cultura islàmica s'hagi fet un lloc a Catalunya, es convertirà, encara que no participi directament en l'exercici de la violència o del terror, en el marc on el terrorisme islamista haurà esdevingut una lacra, una malaltia social crònica tan difícil d'extirpar com la subcultura *abertzale* i el terrorisme etarra al País Basc. En definitiva, hem de ser conscients d'això a l'hora de definir una política d'immigració alternativa a l'actual. Perquè si no volem convertir Catalunya i Espanya en una segona Palestina, les mesures han de ser sobre tot preventives. I aquí el PxCat serà inexorable. Per al nostre partit, efectivament, no es tracta sols de reduir a zero el contingent islàmic dins d'una política racional d'immigració, sinó d'afavorir la *repatriació* dels immigrants musulmans i d'impedir a

qualsevol preu que l'islam arribi a ser a casa nostra una realitat cultural amb entitat pròpia. L'amenaça islàmica ha mostrat en l'atemptat de l'11 M a Madrid què és el que podem esperar dels que es beneficien del multiculturalisme liberal, cavall de Troia per on entren els criminals de la *yihad* a fer pinya amb els *gudaris* bascos. No acceptarem més experiments relativistes que jugen amb la vida dels ciutadans i després obliden pagar la factura moral amb frases repulsives com la dels accidents mortals o l'oblit del genocidi comunista. Als polítics del sistema els ha arribat l'hora d'entendre, de bon grat o per la força, que cal assumir les pròpies responsabilitats.

***

CARTA ALS CIUTADANS DE CATALUNYA

A la present lletra no et parlarem dels problemes que, com a ésser humà, has de patir cada dia a la feina, a casa teva, al carrer o al lloc on estudies per sortir-te'n en aquesta lluita quotidiana que és la vida humana, sinó de la causa comuna de molts entrebancs amb què ensopegues com a ciutadà -i que *s'hi afegeixen* gratuïtament als que ja de per si porta el simple fet d'existir-, a saber: la incompetència, la corrupció i la manipulació de la informació perpetrada pels polítics professionals.

Tot i que a les enquestes, els ciutadans valoren críticament la ineptitud de llurs dirigents, s'ha de reconèixer que no existeix encara una consciència cívica clara de la relació que efectivament hi ha entre el mal funcionament del país i el fangissar mafiós en què s'han convertit les nostres institucions democràtiques. Aquesta afirmació no significa que tots els polítics, individualment considerats com a persones, cometin delictes, sinó que *l'estat de coses actual, l'escàndol cívic permanent per fets com ara la immigració incontrolada, l'augment de la delinqüència, el col·lapse de les presons, el fracàs del sistema educatiu, el caos de les infraestructures, l'encariment de l'habitatge, l'atur, la inestabilitat laboral, etc., sols són possibles com a resultat de la corrupció consentida o tolerada per uns polítics i alts funcionaris més preocupats per fer carrera que per complir la llei.*

Així, que els polítics, alts càrrecs i funcionaris hagin, o no, perpetrat delictes, això han de dir-ho els jutges, però el que sí sabem sense necessitat de sentències i amb absoluta certesa és que els nostres representants col·lectius no fan absolutament res per afrontar la decadència moral del govern i de les administracions catalanes.

Cal recordar, en aquest sentit, que són els polítics els qui, al Parlament o al Congrés dels Diputats, fan les lleis, inclòs el codi penal que defineix el que és i el que no és un delicte. Ens ha d'estranyar, doncs, que mai no hagi estat tipificat pels polítics el delicte de *corrupció política*? Coneix aquesta dada la majoria de la gent? No. Doncs així és. Aquest forat legal deliberat provoca que els casos de corrupció hagin de ser perseguits sota altres tipus penals, de manera que a les acaballes els qui van a la presó són els subordinats que s'hi jugen la pell en les malifetes concretes, però no els grans beneficiaris, caps visibles i referents simbòlics de la societat catalana.

Pensem en el cas d'Unió Democràtica de Catalunya (UDC), un partit que, allà on ha gestionat un departament de la Generalitat, allà han detectat els jutges un escàndol de corrupció. Cal recordar les paraules de Núria de Gispert -tan criticades per l'expert en corrupció Josep Vergés- en una carta als seus afiliats: „el nostre compromís va més enllà de la llei“. La crisi de les finances d'Unió des que ha sortit de les institucions i no „toca poder“ és un símptoma clar del que podria representar l'existència d'un tipus penal de corrupció. En lloc d'això el que tenim són tot un reguitzell de resolucions judicials que afecten personatges de segona fila i deixen impunes les anomenades „personalitats“ de la vida política catalana, considerades intocables, començant per Jordi Pujol, principal promotor

d'aquest model nefast de fer política i essència del catalanisme vigent.

Un altre exemple és el descontrol de la immigració, que molts polítics diuen lamentar -altres l'encoratgen obertament-, però que no s'atura. Els ciutadans haurien de saber que la vigent llei d'estrangeria considera l'entrada il·legal al país sols com una mera falta administrativa, és a dir, per posar un exemple, com una multa de tràfic, de manera que els infractors, que no són considerats delinqüents, no poden ser detinguts més enllà d'unes hores i se'n surten amb una multa de 301 euros. D'altra banda, les ordres d'expulsió que la llei preveu com a alternativa a la multa no es compleixen, de manera que cada cop tenim més delinqüents al carrer. ***Aquesta llei, aprovada pels polítics professionals, he estat dissenyada expresament a fi d'afavorir la invasió d'immigrants que patim en perjudici dels treballadors. Els nostres gestors electes, que coneixen el rebuig de la majoria del poble envers aquest fenomen, actuen així en contra del mandat dels seus electors, tot perjudicant-los obertament, i són per tant polítics corruptes encara que no hagin estat condemnats mai per cap jutge.***

Tanmateix, què te a veure tot el que hem dit amb la incompetència que tanta indignació -no així la corrupció- aixeca entre els catalans?

Aquí tenim la clau de l'assumpte, perquè les institucions públiques i els partits polítics sols poden funcionar de manera eficaç si la selecció i promoció del personal té a veure amb la capacitat real de les persones i no amb altres criteris aliens al servei. No obstant això, a Catalunya el que menys importa és la professionalitat i, molt menys encara, la voluntat de respectar i fer complir la llei, clau de volta d'un sistema democràtic.

De fet, els polítics i funcionaris honestos no interessen als qui realment manen, perquè una persona disposada a defensar la legalitat com si fos „la muralla de la ciutat“ en un món on, qui més qui menys, transgredeix les normes alguna vegada en benefici propi, dels familiars o dels amics, sols pot generar „problemes i conflictes“. El que calen, doncs, en aquest ambient putrefacte i tòxic per a la transparència, són els anomenats pragmàtics, és a dir, els elements trepadors sense gaire escrúpols disposats a tapar el que convingui i, sobretot, a ser fidels a l'amo que els està promocionant envers l'èxit, en una emocionada relació de vasallatge personal.

Això vol dir que la incompetència s'afegeix a la corrupció, perquè les persones preparades no necessiten els favors de ningú per avançar en la seva carrera política o administrativa. En canvi, els que sols poden oferir la seva fidelitat canina a qui els ha d'atorgar la poltrona, difícilment faran les coses bé quan a la fi gaudeixin d'algun càrrec i s'hagin de solucionar problemes reals aliens a la quotidiana pràctica d'adulació del dirigent.

Un polític o un funcionari capacitat hauria de poder aconseguir un lloc de comandament sense ser sostingut per ningú, però precisament això és el que el faria perillós, perquè si no depèn dels qui manen, és a dir, dels grans corruptes intocables i impunes, qui l'impedirà denunciar els molts abusos, fraus i malifetes existents? Així, la *competència professional*, que en el funcionari va lligada a l'honestedat, a Catalunya no és un mèrit, sinó una amenaça. ***El que val a casa nostra és l'anomenada „confiança“, i això significa: la lleialtat a l'oligarquia catalana de dues-centes famílies enriquides al si del dispositiu institucional i administratiu, autèntic moll de l'os de la qüestió que estem plantejant.***

Dit breument: tenim una selecció, sí, però en negatiu. Els corruptes incompetents pugen, els honestos i preparats es queden a baix. A les acaballes, el país peta. Es podia esperar una altra cosa?

Perquè, en efecte, aquestes poderoses famílies benestants tenen fills, parents i amics que convé situar a la vida, però alguns no són gaire llestos ni treballadors, malgrat que, això sí, tots tenen moltes ganes de passar-s'ho bé. De manera que caldran molts funcionaris, alts càrrecs i polítics „catalanistes“, „patriotes“, „nacionalistes“, etc., per satisfer la demanda d'endolls ben remunerats. Els esmentats són sols un seguit d'eufemismes per endolcir aquella realitat a la qual es referia la Núria de Gispert, a saber: el famós „compromís“ misteriosament situat „més enllà“ de la llei ---més enllà però no gaire lluny de nosaltres, per entendre'ns: a les urbanitzacions de luxe on viuen els autèntics responsables del que la majoria dels treballadors estem patint a Catalunya d'ençà de la caiguda del comunisme i l'exportació a Europa del paradigma neoliberal nord-americà.

Ara bé, han estat els gestors econòmics i polítics de l'oligarquia catalana els qui ens han ficat a casa els immigrants perquè, beneficiaris com són dels grans interessos financers, necessiten mà d'obra barata, la forma fàcil i idiota de retallar despeses, mentre que els estrangers fan la mateixa feina que els autòctons però a meitat de preu. Així, encara que nosaltres encarnem la immensa majoria de la nació que ells diuen estimar tant, car s'anomenen nacionalistes, patriotes i no se sap que més, en realitat, quan ells parlen de Catalunya i de „compromís“ amb Catalunya, es refereixen a un cercle força més reduït de persones, que s'engreixa a còpia de negocis però també amb el diner de tots. Una minoria elitista que mai no en té prou i fretura d'un dispositiu institucionalitzat i permanent d'expoliació, robatori i frau a esquenes del poble. ***Aquest muntatge és el que enguany s'anomena catalanisme i representen persones com l'Artur Mas o José Montilla.*** Per poder seguir endavant amb el sistema sociopolític actual, l'oligarquia porta, en efecte, els immigrants i els explota, de manera que els treballadors -amb la col·laboració dels sindicats grocs, com ara la UGT on CCOO-acceptem els nous salaris rebaixats o anem a l'atur, però l'oligarquia ha de sucra també dels pressupostos i dels recursos col·lectius, i això significa incomplir la llei, buidar l'erari públic i promocionar la tropa que encobreixi totes aquestes pràctiques, una gent que, de forma inevitable, haurà d'estar nodrida per incompetents, l'únic mèrit dels quals serà romandre al càrrec i calentar la poltrona amb la boca ben tancadeta.

I vet aquí que ja surt a la llum quina és la causa vertadera de la sensació de bancarrota cívica i política que viu avui dia Catalunya i el descrèdit del catalanisme. Podríem anomenar-lo „caos de les infraestructures morals“. D'aquest no se'n parla. Però es palesa en els alts índex d'abstenció electoral i en el menyspreu de la gent del comú envers els polítics.

En efecte, les conseqüències del que hem dit són evidents. Catalunya experimenta una autèntica situació de desastre, fruit de la incompetència, però aquest malestar no és casual, sinó que brolla de la necessitat d'ubicar estratègicament a les institucions públiques individus que responen al principi de lleialtat, el „personalisme“ de què parlava Pujol, garantia de què no s'esbombaran les brutícies dels poderosos. Així, rera la palesa ineptitud hi ha la corrupció i rera la corrupció, com hem dit, el règim oligàrquic de dues-centes famílies benestants, les quals, cal subratllar ara, ***a Catalunya controlen les cúpules de tots els partits parlamentaris.***

I els ciutadans potser no ho saben explicar, però ho intueixen amb conviccions cada cop més arrelades com ara „tot està podrit“, „tots els polítics són iguals“, etcètera.

La majoria dels catalans recordem l'escàndol del 3%. En aquell moment semblava que s'havia destapat a la fi el pot de les podridures i que els jutjats acreditarien amb proves el que feia temps que ens ensumàvem els treballadors. Era una ventada d'aire net i l'agradable imatge d'alguns caps rodant, que ja tocava, però era sobretot el somni d'un canvi real envers una democràcia de veritat, que és això, i no la independència, el que la majoria dels ciutadans anhelem per a Catalunya. Tanmateix, aquella afirmació tan gruixuda de l'existència de la corrupció pujolista, feta per Pasqual Maragall, és

a dir, per l'aleshores president de la Generalitat, es va quedar en un no-res. Què se'n va fer, en efecte, del 3%? Poca cosa. ***Tot torna a ser com abans, si no pitjor, amb la quotidiana notícia del fracàs de Catalunya com a societat dia sí, dia també, però sempre amb Espanya i Madrid com a caps de turc de qualsevol nou desastre que faci envermellar de vergonya el nostres patètics representants governamentals.***

No sorprèn que els polítics del catalanisme hagin de muntar un 1er de desembre „pel dret a decidir“ en una manifestació que té com a única finalitat enganyar la ciutadania sobre les causes reals de la crisi endèmica on som immersos com a país. Els polítics, és clar, no poden reconèixer que ells mateixos representen l'arrel del problema i no la solució. Si les coses van malament és perquè suposadament no tenen prou poder i els manquen les prerrogatives legals per a „decidir“. Donem-los més poder, doncs. I això significa: més calerons i càrrecs a repartir. Poca-vergonyes!

En definitiva, quan s'obre un forat, un dels molts forats que té amagats la societat catalana i que aniran fent-se visibles inexorablement a mesura que passi el temps -a menys que fem alguna cosa per a netejar les institucions públiques-, els autèntics responsables, els polítics oligàrquics, no es conformen amb callar i amagar-se, necessiten cercar un culpable, com els nazis amb els jueus, i surten al carrer a insultar la intel·ligència amb demagògia independentista que ni ells es prenen seriosament, però que fa maco i de patriota.

A més, apuntar cap al govern central com a causa de tots els mals que hi patim resulta força fàcil perquè cada dia a TV3 ens renten el cervell amb un catalanisme racista, violent, demagògic i hipòcrita que difama tot el que sigui espanyol i, per tant, ofèn la majoria dels ciutadans d'aquesta comunitat que, agradi o no als sectaris de la llengua, ens sentim espanyols i catalans a parts iguals, sense cap mena de problema de puresa ètnica.

Perquè si les presons o les escoles de la Generalitat no funcionen bé, la causa no és Espanya, encara que ens ho vulguin fer creure a còpia de propaganda. Les transferències de competències de serveis penitenciaris o d'educació es van fer efectives fa 20 anys i els resultats no poden ser més esgarrifosos. Els responsables són els qui es manifestaven el passat 1er de desembre, uns com a gestors, els altres, la majoria, per llur deliberada intenció de romandre cecs davant l'esclatant evidència de la realitat: el fracàs del catalanisme.

Es solucionen els problemes de Catalunya amb noves injeccions de diner provients de l'Estat? No. La qüestió és què fem amb aquests diners. Si són per a les butxaques de l'oligarquia familiar catalana i de tota la caterva de paràsits que li tapa les vergonyes al fill tonto de la mare convertit en director general o professor d'universitat, millor que es quedin a Madrid on, per exemple, han construït desenes de presons que rehabiliten els presos mentre aquí sols n'hem feta una en vint anys i no rehabilitem cap reclús, sinó que convertim els drogaaddictes en lladres professionals i els lladres professionals en assassins.

Partit per Catalunya vol anar a l'arrel dels problemes d'incompetència dels poders públics que sofreix aquesta nostrada comunitat autònoma: la corrupció, resultat del règim oligàrquic familiar català. ***Nosaltres no som sols un partit més, som el poble aixecat en santa indignació, fart dels „partits“ i dels politicastes de sempre.***

Per aquest motiu, recolzar PxCat és la millor resposta dels qui ja han perdut la fe en els polítics. Perquè ***nosaltres anem contra aquesta classe política corrupta en el seu conjunt*** i no a posar-hi alguns panys calents per, tot seguit, reconciliar-nos amb el sistema oligàrquic, com han fet ja ben aviat els Ciutadans del Boadella. Volem extirpar el tumor antidemocràtic que podreix per dintre la

nostra societat i, si tu vols, els corruptes amb corbata que t'han estafat mil vegades i que es riuen del teu pare un cop ja els has donat el vot, no ens podran aturar. Hi haurà un abans i un després de PxCat, perquè *aquesta autèntica revolució cívica que suposa exigir el compliment de la legalitat i l'autoafirmació de les institucions com a models ètico-normatius de conducta pública, sols pot afavorir al poble.*

Així, et demanem una cosa: dona-li una oportunitat a la llei i que tots aquests impresentables de polítics acabin a la garjola, a l'atur o, si més no, a l'oposició, que és on han de raure per molt de temps. Arribat aquest moment, les coses començaran a rutllar i podras comprovar que es produeix una millora real *en la teva vida quotidiana*, única prova inqüestionable de què les institucions democràtiques funcionen de debò.

***

MANIFEST PER LA REFUNDACIÓ DEL CATALANISME POLÍTIC

PARTIT PER CATALUNYA és l'òrgan polític d'expressió del silenciós moviment de ciutadans que, des de fa anys i arreu del país, manifesten a gairebé totes les enquestes el rebuig majoritari de la població envers l'actual política d'immigració, seguretat ciutadana, vivenda, treball, educació i drets humans. El fracàs de la classe política, provocat per la palesa incompetència dels nostres dirigents, per llur corrupció i manipulació de la gent, per la seva absoluta manca d'objectius clars -a banda de viure professionalment del vot-, s'ha evidenciat repetides vegades i és la causa del divorci cada cop més profund entre el poble català i les seves institucions democràtiques. Per aquest motiu, PxCat es concep com l'avançada popular en la renovació dels càrrecs públics, de manera que aquests passin a ser ocupats per treballadors i persones com nosaltres, desplaçant sense contemplacions els representants de l'elit econòmica i social, és a dir, de les dues-centes famílies benestants que dominen actualment les cúpules de tots els partits parlamentaris, inclosos els d'esquerres.

PARTIT PER CATALUNYA és, en primer lloc, *el partit dels treballadors*, principals perjudicats per una política d'immigració que importa força laboral de l'estranger disposada a fer la mateixa feina que nosaltres però a meitat de preu. Aquest tràfic de carn humana, nou esclavatge del segle XXI que inclou la prostitució, ha estat promogut a casa nostra pels interessos econòmics de la dreta „nacionalista“ -delerosa d'explotar mà d'obra barata- i consentida per la falsa „esquerra“ que també hi patim, la qual ha legitimat un negoci vergonyós posant els símbols humanitaris de les tradicions progressistes i sindicals al servei del capitalisme globalitzador, sense estalviar-se de carregar els costos socials d'aquesta autèntica *traïció al poble de Catalunya* sobre les esquenes de l'obrer autòcton.

PARTIT PER CATALUNYA resta obert a persones i grups de totes les ideologies: conservadores, d'esquerres i de centre, ja siguin nacionalistes o no nacionalistes, monàrquics o republicans, creients o ateus, etc., però que comparteixin un seguit de valors ètics comuns, a saber, la veritat, la justícia i la llibertat, i de principis polítics inqüestionables com ara l'ideal de Catalunya quant poble lliure, la democràcia participativa i els drets humans. El nostre partit-moviment acull així les sensibilitats liberals, humanistes cristianes, nacionalistes i socialdemòcrates que conformen la major part del teixit sociopolític del nostre país, tot fent-les convergir cap a un objectiu comú: els interessos morals i materials de la ciutadania catalana.

PARTIT PER CATALUNYA és també un fenomen inèdit pel que fa a la seva organització assembleària, en la qual qui mana són les bases i es garanteix la seva absoluta transparència,

democràcia interna i netedat financera, anticipant el tipus d'institucions que aspirem a fomentar front les oligarquies mafioses que actualment controlen els poders públics en benefici propi. Volem donar exemple amb fets, no paraules, construint un moviment democràtic que reflecteixi en les seves propostes i maneres de fer les preocupacions reals dels ciutadans catalans, agradin o no als indessitjables polítics „professionals“. Per aquest motiu, hom pot afirmar que el nostre partit és l'únic que fa efectiu sense cap mena de filtre el que el poble català diu i pensa, allò que, precisament, els actuals mandataris de la Generalitat de Catalunya es neguen a escoltar.

PARTIT PER CATALUNYA lluita per la Catalunya de tots, també dels catalans que se senten espanyols, que són majoria, i dels qui parlen castellà, un sector oblidat de la població que aplega més de la meitat de l'electorat i que no es veu representat per l'actual catalanisme d'imposició lingüística de caràcter violent, racista, discriminador i corrupte. Volem engegar un model ètic de país fonamentat en els valors i no en la llengua, a saber, el que ja fóra promogut pels ideòlegs fundadors del catalanisme polític com ara Valentí Almirall, Narcís Roca i Farreras, Jaume Balmes, Enric Prat de la Riba, Francesc Cambó o Eugeni d'Ors. Aquests van ser escriptors, polítics i filòsofs defensors d'una Idea de Catalunya que cercava l'harmonia amb la resta d'Espanya, de manera que fins i tot alguns consideraren la paraula „separatista“ com un insult, tot rebutjant la queixa, el victimisme i la confrontació constant amb l'Estat com una forma honesta de fer política.

PARTIT PER CATALUNYA s'oposa obertament a l'extrema dreta que actualment intenta instrumentalitzar els problemes generats pels fluxos migratoris fora de control a fi i efecte de ressuscitar el franquisme. ***Que no ens confonguin amb el Sr. Anglada!*** Nosaltres ens oposem a la política d'immigració, no als immigrants. I defensem la nostra identitat democràtica davant el totalitarisme islàmic, però no per ajudar a implantar una dictadura ultradretana. En definitiva, rebutgem la xenofòbia no gens menys que el radicalisme independentista d'extrema esquerra, el qual somia també amb la seva dictadura, en aquest cas comunista. Res d'això interessa als ciutadans. Davant l'obsessió dels radicals per la llengua amenaçada o el racisme dels *skinheads*, les nostres prioritats de sentit comú són: immigració controlada i legal, seguretat ciutadana amb rehabilitació dels presos, habitatge per al poble a preus raonables, lluita decidida contra la corrupció, educació pública de qualitat, derrota del terrorisme sense pactes amb els assassins, erradicació total de l'atur, justícia eficaç independent de la política i drets humans per tothom, també pels del país, no sols per als immigrants. Volem posar sobre la taula els ***problemes reals*** de les persones que són també els nostres problemes quotidians, perquè nosaltres, treballadors, mestreses de casa i estudiants, ***som gent com tu*** i no membres „selectes“ d'una minoria de privilegiats que en el fons et menysprea i que sols se'n recorda de què existeixes a l'hora d'anar a votar.

Neix un nou projecte catalanista que vol ser més clar i proper. Ha arribat l'hora del PARTIT PER CATALUNYA, la gran esperança dels catalans!!!

Norma Fonamental PxCat Congrés Fundacional Cervera, 13 de gener de 2008

© Copyright Partit per Catalunya (PxCat) 2007 –

Apartat de Correus 200 - 25200 Cervera (Lleida)